

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Deși de această dată s-a dovedit ceva mai subtilă, Puterea de la București a rămas la fel de perfidă

După ce s-a opus mai bine de doi ani cu toată energia venirii Regelui Mihai I în țara Sa, făcând uz de toate mijloacele și metodele ce-i sunt specifice, Puterea instalată la București a dat dovadă de "marinomie" în timpul sărbătorilor pascale ale anului 1992, "îngăduindu-i" cetățeanului român Mihai de Hohenzollern să revină, după 44 de ani, în țară. Doar pentru trei zile. Bineînțeles că dacă nu ar fi existat o uriașă presiune a forțelor sănătoase ale societății civile românești, a partidelor democratice și a forurilor democratice internaționale, Puterea nu ar fi acceptat niciodată acea vizită, rămasă memorabilă. A făcut-o totuși, dar s-a lecutit definitiv. Amplasarea manifestărilor de dragoste și loialitate făcute de poporul român Suveranului său legitim i-a înspăimântat realmente pe imbuibații republicani, școlii la Moscova sau la Ștefan Gheorghiu. Și, mai ales, i-a făcut inflexibili, determinându-i să nu mai comită și a doua oară aceeași "greșeală". Asumându-și inclusiv riscul de a deveni ridicolă, Puterea de la București s-a legat de prețurile minore, iar atunci când nu au existat le-a inventat pur și simplu, pentru a împiedica o nouă vizită a Regelui Mihai în România. Și a reușit, chiar dacă s-a încărcat de abjecție și de ridicol. În acest an, având deja o bogată experiență anterioară acumulată în această acțiune politică, Puterea a renunțat la primitivismul demersurilor anterioare, devenind mai subtilă, dar rămânând la fel de perfidă. A acceptat inițierea negocierilor pentru perfectarea vizitei și chiar le-a purtat în mod civilizat, conform uzanțelor diplomatice. Principalii negociatori au fost domni Gheorghe Antoniadă, șeful Casei Regale, trimis special la București al M.S. Regele, și Ion Gorită secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe. La negocieri, desfășurate în perioada 8-28 aprilie, au mai participat câțiva demnitari de la București, iar M.S. Regele Mihai a fost în legătură permanentă cu dl Antoniadă. Dacă inițial guvernul român s-a manifestat, prin reprezentanții săi, ca un partener de discuții binevoitor și bine intenționat, încetul cu încetul a devenit rigid și inflexibil, condiționându-și acordul de respectarea unui program propus de autoritățile de la București și stabilirea unui loc de reședință inacceptabil pentru M.S. Conform

programului propus de Guvern, cea mai mare parte a timpului șederii M.S. în România ar fi fost afectată... servitului meselor și odihnei! Iar pentru a preîntâmpina manifestările promonarhiste și antimonarhiste, despre iminența cărora Guvernul român era informat (?!), s-a propus ca reședință a M.S. Regele o vilă care i-a aparținut fostului dictator, situată la 27 km de Timișoara. Dacă pentru un uzurpator este un act absolut firesc să se lăfaie în palatul unui rege legitim, reciproca nu poate fi niciodată valabilă. Izbindu-se de refuzul ferm și riguros argumentat al M.S. Cotroceni

român a recurs la o altă găselniță: i-a adresat Regelui invitația sa de a veni în țară, "manifestând disponibilitatea de a asigura buna organizare și desfășurare a acestei vizite". Ce se ascunde în dosul acestei "disponibilități" este lesne de bănuț. Intreaga vizită ar fi urmat a se desfășura sub controlul strict al guvernului. Care guvern s-a arătat deosebit de generos: s-a oferit să pună la dispoziția M.S. un avion ROMBAC, corpuri de pază și de gardă, ba a propus chiar și trei variante pentru vizită: București, Putna și Curtea de Argeș, Regele urmând să aleagă una dintre ele.

Regelui nu aveau de ce să se teamă nici dl Gorită, nici dl Meleşcanu, nici dl Văcăroiu, nici dl Hrebenciuc, pentru că M.S. nu va putea fi niciodată nici secretar de stat, nici ministru de externe, nici prim-ministru, nici infractor dovedit. M.S. nu poate fi decât Rege și, în această calitate, șef al statului. Singurul om care se teme de Regele Mihai este cel care i-a uzurpat locul și funcția din fruntea statului. În această etapă a istoriei României, el poartă un nume care pe zi ce trece devine tot mai odios poporului român: Ion Ilici Iliescu.

Guvernul român ar fi suportat toate cheltuielile, care oricum ar fi reprezentat un mizicic față de uriașă sumă afectată organizării la București a Forumului Crans-Montana. Are bața pește, atât timp cât birurile sunt cele care sunt, iar protecția socială este cea care este! Intenția vădită a autorităților române de a acționa cu perfidie, manifestându-și disponibilitatea, dar impunând, concomitent, condiții inacceptabile, l-a determinat pe M.S. Regele să-i ceară dlui Antoniadă să întrerupă negocierile, preconizată vizită fiind astfel anulată. Bineînțeles că Guvernul României și-a exprimat regretul că "disponibilitatea de dialog și bunăvoința manifestate nu au găsit ecou corespunzător", dând publicității chiar și un comunicat în acest sens. În umbra lacrimilor de crocodil, Puterea jubilează însă: si-a asigurat, pentru zilele de Paste și pentru o perioadă de timp încă nedeterminată, liniștea după care jinduieste permanent, dar pe care nu înțelege că o va avea numai după...

Un singur aspect mai trebuie subliniat: în umbra întregii afaceri legate de preconizata vizită a Regelui Mihai în România stă un singur personaj. El se numește Ion Ilici Iliescu. A stat tot timpul în bărlugul de la Cotroceni și aparent nu a intervenit în nici un fel în ducerea negocierilor. Totuși, actualmente nu există în România o altă personalitate politică investită cu luarea unor decizii de mare importanță, în afară de președintele țării. Pentru că dl Gorită l-a informat permanent pe dl Meleşcanu de la care a primit instrucțiuni, dl Meleşcanu l-a informat permanent pe dl Văcăroiu de la care a primit instrucțiuni, iar dl Văcăroiu l-a informat pe dl Iliescu de la care primește permanent instrucțiuni. De vizita

Mircea Vlad

Maxima săptămânii:
 "Sunt oameni care, cu cât îți spun mai multe lucruri, cu atât parcă nu-ți spun nimic." (Ion Minulescu)

Memeride

4-10 Mai (Florar)

Acest splendid monument închinat marelui om politic Ion C. Brătianu a fost demolat de administrația comunistă

În intervalul acesta, pe 6 mai, ne amintim de dreptul și răbdătorul Iov, care se număra printre sfinții importanți din Vechiul Testament. Era bogat, fericit și respectat în țara sa, când Satan îi încercă tăria credinței, aruncându-l în cea mai mare mizerie și nenorocire. Dar Iov, în loc să se revolte împotriva Domnului, spune: "Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului BINE-CUVÂNTAT!" Când prietenii îi spun că pentru ticăloșile sale plătește acum, Iov, care se știa drept în fața Domnului, răspunde distingând suferința de rău și de pedeapsă. La sfârșit, Domnul binecuvântează starea lui Iov, dându-i chiar mai mult decât a avut.

Protest

Noi, mici proprietari ai terenurilor pomicele și viticole, pășuni și forestiere din localitatea Negreni, comuna Licurici, județul GORJ, TERENURI CU SUBSOL GAZE și PETROL, vă rugăm să restituți proiectul Legii exproprierii noastre pentru cauză de utilitate publică, pentru ca:

- Este în contradicție cu Constituția, care garantează proprietatea noastră asupra arabilului, iar a statului numai asupra petrolului, fără diminuarea arabilului.
- Este în contradicție cu Legea 18/1991, care foarte bine prevede despăgubiri și refacerea arabilului.
- Nimeni nu ne-a expropriat în decursul istoriei, nici chiar tiranul. Petrolul nu poate înlocui alimentele.
- Până în 1992, am primit (umilitor) numai 10 (zece) bani pe m.p., iar acum vor să ne dezmoștenească, contrar revoluției și privatizării...????!!
- Propunem variantele: asociere ca acționari, proporțional cu contravaloarea pământului și credite convenabile acordate de stat, sau să fim despăgubiți anual conform Legii 18/1991, echivalent în produse prin negociere. În caz contrar, noi nu putem intra în greva foamei, căci trebuie să lucrăm pământul lăsat de străbuni. Nu există preț pentru acest pământ decât prețul vieții noastre, dacă se va reuși să se treacă peste cadavrele noastre.

Rădulescu Aurelia
 Rădulescu Constantin
 Urdăreanu Constantin
 Urdăreanu Costel
 Beșcuța Maria

Chirea Mihail
 Triculescu Alex
 Triculescu Veronica
 Doru Daniela
 Doru Octavian
 Gherasie Constantin

CURSURI

PNTCD filiala sectorul 1, anunță deschiderea unor cursuri de limbi clasice - latina și greaca veche - ca și a unor cursuri de limbi moderne - germana și franceza - pentru începători și avansați, elevi și adulți, în zilele de miercuri și vineri între orele 10-12 și 16-18.

Ședintele bisăptămânale vor fi conduse de dl prof. Burtea T. Dumitru, pe baza metodei lingvistice contrastive, taxa de participare fiind de 6000 lei pe lună.

Pentru înscrieri și informații suplimentare doritorii se vor adresa la sediul PNTCD, filiala sectorului 1, din Bd Carol I nr. 34, clădirea B - parter, zilnic între orele 13-18.

PNTCD, filiala sectorului 1, poate oferi consultații săptămânale studenților de la Facultatea de Drept pentru cursurile de Istoria Statului și a Dreptului românesc pentru tinerii membrii PNTCD preocupați de viața politică a României, inclusiv de politologia practică a succesului.

Cei interesați se vor adresa la sediul PNTCD, filiala sectorului 1, în fiecare zi de marți, între orele 9.30-13.30, când se va putea discuta și cu susținătorul orelor, cursul inițiat urmând să înceapă după data de 3 mai a.c.

4.05.1891: Se stinge Ion C. Brătianu, mare patriot și om politic clarvăzător. A fost unul din capii revoluției de la 1848, luptător dărz pentru Unire, militant pentru alegerea unui Domn străin, artizan al transformării României în Regat, șef al Partidului Liberal.

5.05.1927: Se înființează la București, Institutul de cercetări și stațiuni agronomice din România.

6.05.1729: Ioan Inocențiu Micu, patriot român și cărturar de seamă, este numit Episcop al românilor greco-catolici și ocupă un loc în Dieta Transilvaniei.

7.05.1927: Partidele de orientare social-democrată din țara noastră decid să se unifice, astfel formându-se Partidul Social-Democrat din România.

8.05.1885: Trupa de operă a Teatrului Național din București dă primul spectacol în limba română cu opera "Linda de Chamonix" de Donizetti.

9.05.1895: Se naște la Lancrem (Alba) filozoful și poetul Lucian Blaga.

10.05.1991: Apare primul număr al ziarului "Cotidianul".

Dr. Mihnea Dragomir

Cititorii întreabă, medicul răspunde

● **Domnișoara Ruxandra Florescu, din București, sectorul 2,** suferă de **rinită alergică**, care se acutizează în fiecare primăvară. Vă rog să treceți pe la cabinetul nostru, unde o să primiți un bilet de trimitere la secția de alergologie a spitalului Malaxa, pentru testare de alergii, după care o să mai discutăm.

● **Domnul Paul Ionescu, pensionar din Calafat,** când veți mai veni la rudele din București, veniți și pe la noi. Durerile pe care le aveți la nivelul fracturii de humerus se pot rezolva, dacă nu complet, măcar parțial. Vă putem da de la noi Indometacin tablete, Dalorfulg tablete și o trimitere la balneofizioterapie, Spitalul Municipal, pentru o serie de proceduri. Vă așteptăm.

● **Doamna Elsa Anca, din București,** suferind de **spondiloză cervicală și bloc de ramură stângă.** Vă trimitem din farmacia noastră Digoxin 30 tablete, din care să luați 1 tb - 4 zile pe săptămână, Risordem, 5 mg. câte una înaintea unui efort susținut (plecare în oraș, urcarea unei scări), iar restul, Piroxicam, Cloroxogana și Aspcardin, vi le trecem pe o rețetă compensată 75%. Nu mai este nevoie, luând Risordem, să mai luați Nitroglicerina.

● **Domnului Dinică Radu,** suferind de **migrenă**, îi recomandăm de la noi 32 tablete Doliprane, din care va lua 4 tb/zi. Îl așteptăm la control după 8 zile, după terminarea tratamentului.

Apel umanitar

Se caută de urgență **CALCITONINĂ** pentru un bolnav de al cabinetul nostru - telefon 614.32.64, în cursul dimineții.

● **Tuturor pacienților și cunoscuților noștri,** le urăm "Sărbători ferice!" și din tot sufletul "Hristos a înviat!".

Dr. Maria-Jana Vissarion
 Dr. George Calalb

Dreptatea

Secretar general de redacție:
 MIRCEA VLAD
 Șefi de departament:
 DAN BANICĂ: informații
 OVIDIU PĂTRĂȘCANU: politic
 ȘTEFAN CALIGA: internațional
 IOAN FRANCU: sport
 Fotoreporter: PETER GHEORGHE
 Grafică și machetare:
 IOANA BERCIU
 Secretariat:
 MIHAELA MANOLACHE
 Financiar-contabilitate:
 ECATERINA BUCĂ
 Juridic:
 GHEORGHE POPESCU
 Departament publicitate și marketing:
 MARIA CĂPĂȚĂŢĂ
 Documentare:
 CONSTANTIN CEACU
 Difuzare:
 LIVIU VATCĂ
 Curier:
 LUMINIȚA DAMIAN
 Corespondenți speciali:
 SUA: SILVIA DUTCHEVICI
 SUA și CANADA: ADRIAN MIHAIL
 GRIGOROPOL
 Geneva, München:
 STELIAN IONESCU
 Tuttingen: RADU PĂTĂRIĂGEANU
 Corespondenți teritoriale:
 Sorin Grecu - Cluj
 TICU CIUBOTARU - Galați
 VIRGIL COSMA - Iași
 TOMA EDUARD DINU - Iași
 RADU SIMION BORDEANU - Hunedoara
 NICU VRANCEANU - Bacău
 COSTEL IONESCU - Brașov
 MĂLIN DUMITRIU - Alba
 VASILE VASILICA - Alba
 IONEL BOTEĂ - Caraș Severin
 FLAVIU BREZEANU - Brăila
 FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
 MIHAI ENCIU - Sibozia
 GHEORGHE SIMIANU - Suceava
 AUREL TEODORESCU - Argeș
 DIANA MUNTEANU - Prahova
 CĂTĂLIN MUNTEANU - Prahova
 MIHAI BARBU - Valea Jiului
 GHEORGHE TUDORAN - Arad
 DANTE M.C. SEDAN - Timiș
 PANAIT STĂNESCU BELLU - Timiș
 VICTOR PIETREANU - Teleorman
 SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
 IOAN GAVRILĂ - Tulcea
 MICU DAN GRIG - Bihor
 Redacția și administrația:
 Călea Victoriei nr. 133, et. 2
 Tel. 650.41.25,
 Fax 650.64.44.
 70179, București, sector 1
 Cont virament nr. 4510501106
 BCS, filiala SMB.
 Tehnoredactare computerizată:

RI - Info Teams
 Șefi tură calculator:
Mihnea Radu
Aurel Neagu
 Tiparul executat la
 tipografia Societății
 "R"

CUPON DE ABONAMENT

1 lună = 600 lei
 3 luni = 2210 lei
 6 luni = 4420 lei
 12 luni = 8840 lei

Nume:
 Prenume:
 Adresa:
 Cod poștal:
 Localitatea:
 Județul:

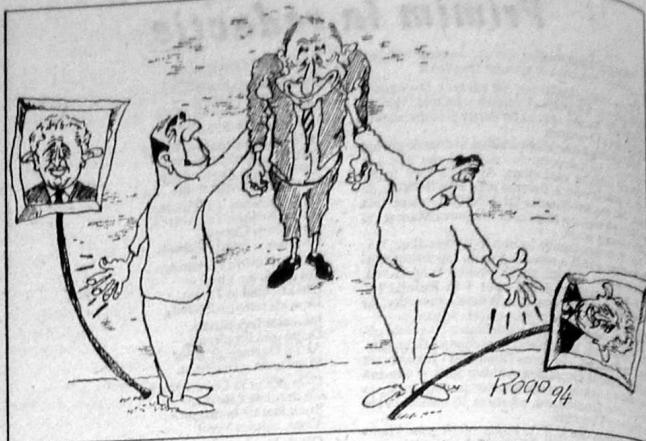
Redacția publicației "Dreptatea", București, Călea Victoriei 133, et. 2, sectorul 1, tel. 650.41.25, fax: 650.64.44. Cont virament nr. 45.10.50.11.06 BCR SMB. Suma de lei s-a deplasat cu chit. nr. mandat poștal nr. din sau dispoziția de plată nr.

(Continuare din pagina 3)

nență urcare, abia mai poate lua cu ea rămâne, 300 legături de ceapă sau (nu știu) ridichi, ori 150 kg de făină neagră, sau 10 kg de carne. Iar dacă își ar rupt pantofii, nu mai poate mânca nimic, dacă vrea să nu se ducă desculț la slujbă. Ce sfântă nerușinare, baia de lumini din centrul Capitalei din nopțile Forumului-Festival, când bietul cetățean plătește acum kilowatul mărit cu aproape 50%, iar primăriile opresc duminatul perifericilor - cartierul Titan a "strălucit" în acele nopți priu intuneric - pentru a mai echilibra risipa noilor Potemkini. Cât fariseism să dai drumul tuturor artezienelor, pentru a rivaliza cu Versailles, în timp ce locuitorul micului Paris are la robinet pentru băut, apă caldă, iar pentru spălat, apă rece. Niciodată amândouă în același timp și deseori, nu mai sus de etajul 6. Și căta nerușinare a etalat Puterea în aceste zile, așezând în fruntea mafioților pe protectorul hoșilor și tănucl mafioților, cel care a dat țării unitatea de măsură a corupției. Tot luxul și toată abundența au fost puse la punct pe seama contribuabilului român, strivit de cea mai dură fiscalitate din Europa, silit să dea bir și pe ce nu

are, cu un stat care cheltuie inutil pe elicoptere de pază, dotări sofisticate antiteroriste, circulație blocată pentru protecția invitaților, dintr-un buget care nici măcar nu există! Pentru ce? Pentru că dl. președinte să-și poată împărți conciliant inensul său zâmbet între Arafat și Peres, ocupând prompt locul celui căzut în cazarma țargovișteană, pentru a arăta lumii continuitatea vocației mediatore a românii. Pentru ce? Pentru ca guvernăntii să-și mai cîtească puțin fața terfelită de corupție și incompetență, în compania unor figuri politice din afară, cunoscute și apreciate. Că doar și predecesorii s-au plimbat în călești regale și în Cadillac-uri prezidențiale! Pentru ce? Pentru ca partidul-unic de guvernământ să-și etaleze liderii, cât mai umflați în piele și în gușe, căcitori unici ai unui neprețuit spectacol de sumet, rușine și sfidare. Un alt Festival, în aceeași țară agonizantă, sărăcită și disperată. Acum, dl. Ilescu și partidul celor trei roze au realizat opera vieții lor: tichia de mărgăritar pentru capul unei Româniți pleșuve.

H. Ornic

Ce nu ne-a spus Rodica Beceleanu despre vizita lui Ion Iliescu în Franța

În zilele de 14, 15 și 16 aprilie 1994, Ilescu Ion i-a făcut o vizită (protocolară) omologului său francez, dl François Mitterrand. Asta se știe. Dar ce nu se știe, sau se știe mai puțin, este reacția băjenților români din Franța prilejuită de respectiva vizită. Liga Asociațiilor Române din Franța ne-a pus la dispoziție o serie de documente care ne dau dreptul să credem că turistului nostru național nu i-a fost prea moale.

Astfel, încă din 10 martie, Liga a înaintat președintelui, primului ministru și Adunării Naționale un "Protest", prin care se opunea vizitei oficiale a șefului statului român și cerea anularea invitației. În sprijinul cererii lor, românii aduceau ca argument faptul că sus-numitul se face nedemn de a fi primit oficial, în Franța, fiind "vinovat de crime împotriva umanității și crime împotriva propriului popor".

În continuare, documentul arată că, "sub masca unui «democratism» abia vizibil, a unui «pluripartitism» și a unei «orientări către economia de piață», el a reușit, printr-o propagandă necinstită, să facă să se aleasă «președinte» al României". Și și-a dezvăluit politica prosovietică prin semnarea unui pact cu Gorbaciov în aprilie 1990. Ținând seama de toate acestea, semnatarii protestului anunță că, sprijinindu-se pe dovezi și documente, se vor constitui în persoană juridică în vederea "traducerii în fața justiției a lui Ilescu Ilici Ion, în fața Curții Europene a Drepturilor Omului" pentru crimele de care aminteam mai sus. Iată câteva dintre capetele de acuzare conținute de acest protest: "folosirea de metode criminale pentru însușirea puterii"; "crearea de panică voluntară generalizată"; "masacrarea de bărbați, femei și copii"; "înstituirea unui Tribunal Militar, instruit ad-hoc de un civil necalificat cu intenția accelerării executării lui Nicolae și Elena Ceaușescu"; "inducerea în eroare a opiniei

publice prin măsluirea informațiilor"; "incitare la fratricid în 13-15 iunie 1990"; "progromuri contra studenților, intelectualiilor și a presei libere". În final, documentul sublinia (de fapt atrăgea atenția) că Ilescu a reușit, ca și predecesorul său, să îmbrobodească Occidentalul, "care, încă o dată s-a dovedit credul", scoțându-l din izolare. Astfel, potrivit autorilor textului, SUA i-a acordat clauza națiunii celei mai favorizate, Comunitatea Europeană l-a admis în rândurile ei, iar NATO l-a primit în Parteneriatul pentru Pace.

Văzând că vizita urma să aibă totuși loc, românii nu s-au lăsat și s-au plâns pe lângă Avocatul Consiliului de Stat, Alain Monod, care la rândul său, pe 11 aprilie, a depus la președinția Franței o sesizare prin care îl informa pe Mitterrand că în România sunt încălcate în mod grav drepturile omului și, ca atare, îl sfătua să anuleze vizita. Avocatul Alain Monod își sprijinea și argumenta demersul pe date primite de la Ligă și din raportul unei emisiuni de observatori ai Federației Internaționale a Ligii Drepturilor Omului care vizitase România în care era "denunțat letargia judiciară, lipsa de voință politică și scleroza sistemului de administrare a justiției în România". De fapt, neregulile menționate de raportul respectiv sunt foarte multe, iar avocatul citează din el copios. Cum acest demers nu a avut ecou și era tot mai limpede că vizita tot urma să aibă loc, Liga a organizat două manifestații, în zilele de 12 și 15 aprilie, în Esplanade du Trocadero, unde s-a dat citire unei "Declarații de protest". Iată textul ei: "Liga Asociațiilor Române din Franța protestează solemn împotriva vizitei oficiale în Franța a șefului statului român - ILIESCU. Ea denunță nenumăratele violări ale drepturilor omului în România, care totuși a aderat în mod oficial la 30 septembrie 1993 la Convenția Europeană de Apărare

a Drepturilor Omului și a Libertății Fundamentale.

Liga Asociațiilor Române din Franța i-a cerut președintelui Republicii Franceze de a sesiza, în numele Franței și în cel al aplicării articolului 24 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, Comisia Europeană (...) • Liga denunță lipsa unei reale protecții judiciare a persoanelor în România, care nu se bucură de nici una dintre garanțiile enunțate de Convenția Europeană. Prin aceste două demersuri solemne, ea (Liga) înțelege să sensibilizeze opinia (publică) democratică pentru gravele probleme prin care trece România".

Care a fost reacția lui Mitterrand? L-a primit pe Ilescu, la un dincu pe 14 aprilie, și i-a ridicat un toast "prietenesc", în care își arăta înțelegerea pentru dificultățile prin care trece atât el (Ilescu), cât și țara (România, nu Franța), și i-a promis că Franța îi va fi de-a pururea alături. Cu această ocazie, am aflat că economia românească s-a stabilizat, că 30% din bogăția țării o dă sectorul particular, că democrația, drepturile omului și, deși mai scărtaie pe ici, pe colo (că așa este la început), dar România a luat-o pe drumul cel bun și altele de felul acesta. Și pentru că era nevoie de o gamitură la fripturi au fost reactualizate numele ilustre ale lui Brâncuși, Ionescu și Ana Brâncoveanu. S-a isprăvit vizita și fiecare și-a văzut de ale sale. Ilescu de Crans Montana, iar Mitterrand i-a răspuns Avocatului Consiliului de Stat că va avea grijă de chestia cu drepturile omului în România și chiar i-a indicat ca bibliografie pentru seminarul textul toastului de care am amintit și în care, afară de generalități, nu conține nimic în acest sens. Mai exact, a mințit.

Ce i-o fi legând oare atât de strâns pe cei doi președinți? Să fie la mijloc numai francofonia sau amintirea nostalgică a lui Ceaușescu, și el mare francofon?

Dan Bănică

Ilie Ilașcu își anunță moartea

Ilie Ilașcu a făcut cunoscut că un ofițer rus i-a comunicat că va fi executat la 9 mai a.e. (data victoriei soldaților Armatei Roșii asupra Germaniei naziste, acum 49 de ani). Cu această ocazie, deținutul a aflat că înainte de execuție va avea dreptul la o țigară, o sticlă de vodkă și la un preot.

Printre zecile de milioane de victime ale monstruosului sistem sovietic, se va adăuga la ceata miilor de moldoveni deportați și morți în Siberia încă unul. Cu deosebirea că acesta este de notorietate internațională, cazul său fiind cunoscut la Chișinău, în Tiraspol și la București, locuri unde ar fi trebuit să pornească cele mai energice acțiuni pentru apărarea lui.

Moscova știe și nu intervine, deși poartă cea mai mare parte din vina injustei condamnări capitale contra lui Ilașcu și a celorlalți intermițați.

Bucureștii încheie tratate de parteneriat în mai multe domenii - cu Moscova, deocare nu suflă un cuvânt despre Ilașcu sau rostesc neputincioase rugăminti, cu jumătate de gură. Opinia publică mondială, poate, ar face mai mult dacă ar fi inteligent alertată prin organele diplomatice din București. Iar Ilie Ilașcu își așteaptă moartea (precedată de indescriptibilele torturi în care comunistii au excelat și continuă să fie în frunte.)

George Carcaleteanu

Ride terchea-berchea în satele românești

Este imposibil să nu fie observată apariția în lumea satelor a unei categorii de oameni provenite din servitori funcționarilor din CAP. Aceștia au avut în perioada colectivizării venituri suplimentare față de marea masă a colectivizatorilor. Nu atât din salarii, cât mai ales din furturi. Era suficient să se încerce cu fel de fel de produse cel puțin un portbagaj de mașină a vreunui activist sau inspector, ca oamenii care au văzut să nu mai aibă scrupule. Nu mai vorbesc de cei care primeau dispoziții de la șefi să umple ograda acestora. Ca doar șefii nu furau cu mâna lor. Și cine fura pentru șef era imposibil să nu se murdărească și pentru el. Era un fel de legalizare a furtului. De pedepsit erau pedepsiți doar cei prinși cu doi-trei ștuleți de porumb, cărora li se intenta proces "în văzul lumii". Și așa prospera socialismul pentru o pășărie restrânsă, pe lângă șefii din CAP. În timp ce majoritatea țărănilor era nevoită să-și completeze veniturile pentru supraviețuire prin eforturi deosebite de a-și crește animale și pășări în gospodărie. Iar pentru aceasta erau

Asociația națională a țărănilor particulari din România - corporație de drept public, profesională, neguvernamentală și apolitică

PROTEST

1. - CEREM anularea aplicării legii pe impozitul agricol votată în 1994, pentru o perioadă de 5 ani. Această lege face o discriminare la dreptul de proprietate al țărânului asupra pământului său, este anticonstituțională, deoarece îl obligă pe țărân să se întoarcă la vechea organizare a C.A.P.-urilor lor sau să renunțe la dreptul de proprietate care i se cuvine și pentru care au luptat moșii și strămoșii noștri pentru glia sfântă. Țărânul nu poate să plătească lucrările agricole, care au ajuns 400.000 lei un hectar de arat, semănat și cules. Deci, nu are de unde să mai plătească și impozit.

Titlurile de proprietate s-au eliberat doar în proporție de 20% pe țară.

2. - CEREM abrogarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 care este anticonstituțională, deoarece a apărut înaintea Legii Cadastrelor care ar fi reglementat multe dificultăți în privința pământului.

3. - CEREM restituirea tuturor terenurilor care au fost confiscate de regimul comunist ca terenuri arabile, păduri, lacuri etc. Să fie restituite foștilor proprietari de drept sau moștenitorilor acestora, Bisericii, Mănăstirilor, instituțiilor de Cultură și învățământ și altor beneficiari ai acestor proprietăți.

nevoști să scoată maximum posibil de pe cele zece arii date în "folosiță" de la CAP (ot ajutător) și sacrificau copiii și bătrânii trimițându-i cu vaca și capra la păscut pe marginea șanțurilor. După desființarea CAP-urilor, majoritatea țărănilor au început să-și rostogolească gospodăriile. Iar cei cu traista plină au început să se vaită că li se goleşte traista și devin și ei săraci. Deși au și ei pământ, poate mai mult decât li se cuvine de drept, datorită influenței la șefii care au "împărțit" pământul. Dar nu au nucleul de gospodărie format pentru producție. Pentru că nu trebuiau să crească animale și pășări, de îndată ce le puteau obține fără prea mari eforturi de la CAP. Cum să nu spună această categorie de țărani că era mai bine pe

Țoți cetățenii români care au părăsit țara din cauza prigoanei comuniste să beneficieze de aceste drepturi, indiferent de statutul pe care îl au în țările de adopție în care locuiesc, conform drepturilor ce decurg din Legea 217 A din 10 decembrie 1948 a O.N.U. privind drepturile omului: "nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de dreptul său de proprietate".

4. - CEREM o pensie demnă de o viață de om, de minimum 30.000 lei lunar pentru toți cei ce au fost membri C.A.P., care în fiecare an să se ridice cu cât s-a scumpit viața.

Pentru categoria acelor țărani bătrâni care nu au fost în C.A.P. care o pensie socială pentru a putea supraviețui greutăților și a avea posibilitatea de a-și cumpăra un medicament de care au nevoie în vederea refacerii sănătății.

Toți țărânii care au fost deținuți politici, care s-au opus colectivizării de tip bolșevic și care au luptat împotriva comunismului la sat, să fie despăgubiți pentru fiecare an de detenție cu 50.000 lei.

5. - CEREM despăgubiri pentru toți cei care au fost forțați să intre în C.A.P.-uri de tip bolșevic, iar pentru fiecare hectar de pământ care a fost exploatat de stat, țărânul proprietar să fie despăgubit.

6. - CEREM ca toate I.A.S.-urile să restituie pământul, terenurile pe care le dețin prin confiscare sau prin alte metode, proprietarilor de drept. Acele I.A.S.-uri care au pământ proprietate a statului să fie privatizate, deoarece sunt falimentare.

7. - CEREM ca toate centrele de mașini agricole să fie privatizate; de asemenea, acestea sunt falimentare și în deficit bugetar, consumând fondurile care sunt destinate de Comunitatea Europeană pentru țărânul particular.

8. - CEREM guvernului și d-lui președinte Iliescu Ion ca în termen de 30 zile să dea curs favorabil protestului nostru în vederea ridicării poverii care apasă pe umeri celor 6 milioane de țărani. În cazul când nu se va da un răspuns favorabil, vom chema la București pe toți cei 6 milioane de țărani, pentru a protesta în fața guvernului.

Fără țărânul particular, nu este pâine pentru națiune.

9. - RUGĂM toate formațiunile politice democratice să sprijine protestul nostru, și anume: Convenția Democratică, sindicatele, asociațiile agricole, asociațiile revoluționare din București, Brașov, Timișoara și pe toți cei ce doresc binele națiunii noastre.

De asemenea, apelăm la toată presa democratică și la posturile de Radio și Televiziune interne și internaționale să facă cunoscut protestul nostru întregii opinii publice.

George Janich
Fondator ANTPR
Președinte de onoare

intermediul televiziunii care "demonstrează" avantajele formei colective de organizare a agriculturii - de exemplu, emisiunea "Viața satului" - poate fi întârziată de dezvoltarea normală a satului românesc. Acești "agitatori" de care se folosesc partidele cu denumiri de "socialiste" și "socialiste" sunt periculoși doar pentru țărânii rămași în cap cu prostia că alții trebuie să hotărască pentru viața lor. Țărânii care au înțeles însă că trebuie să devină propriii lor stăpâni și nu ascultă balivernele despre "noua revoluție agrară" fără mașini agricole, fără îngrășăminte, fără irigații și fără bani.

Ionel D. Strâmbu

Unde-i lege nu-i tocmeală!

Ne place sau nu, Legea 18/1991, trebuie respectată așa cum a fost votată de parlamentul țării, trebuie aplicată conform "Regulamentului privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesia proprietarilor", regulament aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 131/1991.

Nimeni nu are dreptul de a interpreta sau de a dispune noi acte normative care nu sunt cuprinse în prevederile Legii 18/1991. Orice îmbunătățire a legii se poate face numai cu aprobarea Parlamentului.

Și totuși, realitatea din țara noastră și în special din agricultură, demonstrează că legea și hotărârile guvernamentale pot fi eludate, deocamdată fără sancțiuni.

O examinare atentă a Legii 18/1991 și a "Regulamentului" aprobat prin H.G. 131/1991 scoate în evidență preocuparea legiuitorului de a respecta legătura intimă a țărânului român cu pământul moștenit, în special pentru categoria mijlocie a acestuia, prin reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestui drept pentru cei fără pământ.

A reconstituirea dreptului de proprietate înseamnă a stabili la fața locului infraținea, și a reface, cu ajutorul documentelor, a înregistrării din Registrul Agricol sau a declarației maritorilor, în condițiile legii, proprietate privată pe amplasamentul inițial, dacă acest amplasament nu este ocupat de clădiri, drumuri, canale, stații de pompare etc.

Legiuitorul prin art. 8 din Lege, înalță din start, tendința unora de a părăsi terenurile mai puțin productive, care prin mijloace ilegale vor să dobândească teren mai bun, precum și tendința membrilor comisiilor comunale de a favoriza pe acei care dau "mită".

Acest criteriu de atribuire a terenului prin reconstituirea dreptului de proprietate, este bine respectat de "Regulamentul" aprobat prin

H.G. nr. 131/1991, art. 34, care prevede clar "comisia județeană emite titluri de proprietate conform modelului anexa nr. 27".

Trebuie remarcat că modelul anexă 27, prevede pe "verso" zona, suprafața și vecinătățile. Totodată, art. 35, din "Regulament" prevede ca "în baza titlului de proprietate eliberat pe baza opțiunii exprimate în scris de fiecare proprietar, comisia comunală va proceda la delimitarea zonelor teritoriale și la parcelarea".

Or, tocmai aceste articole din "Regulament", art. 34; 35; 36 care punete o barieră în calea "hrăpăreților" de la sate și județe, au fost total eludate. Rezultatele acestei încălcări a legii nu s-au lăsat prea mult așteptate. S-a manifestat o nemulțumire generală în lumea satelor, mergând până la revolte, o explozie de procece, ca 270.000, ura între țărani declanșată de atribuirea terenului pe amplasamentul altuia, numeroase cazuri de violențe mergând până la omoruri, emiteră a numai 12,2% din titlurile de proprietate la finele anului 1993, scăderea producției agricole, sunt numai o parte din consecințele eludării legii 18/1991 și a

"Regulamentului" aprobat prin H.G. 131/1991.

Abuzurile săvârșite la sate de primari și reprezentanții OCOTA, sub obłudarea prefecturilor, au fost recunoscute și de Guvernul d-nului Stoiljan care emite H.G. 728/730/10.XI.1992.

Întrebarea care se pune este: cine se face vinovat de această încălcare a Legii 18/1991 și a hotărârilor guvernamentale? Răspunsul este unul singur: vinovat este "puterea executivă".

Pentru a susține aceste acuzații, supun opiniei publice următoarele argumente:

1. Guvernul, instalat în noiembrie 1992, trebuie să analizeze modul cum s-a desfășurat privatizarea în agricultură, scop în care avea la dispoziție:

- a) Legea 18/1991; H.G. 131/1991;
- b) Centralizarea datelor privind titlurile de proprietate emise până la data de 30.09.1992;
- c) Semnalele date de presa și televiziune referitor la abuzurile săvârșite de comisiile comunale și județene;
- d) H.G. 728/27.11.1992 care stabilește un program cu termeni de realizare până la 27.01.1993, a titlurilor de proprietate.

De asemenea, H.G. 728/1992 prevede la art. 16 caracterul de interes național al Legii 18/1991, fapt pentru care prefectii numiți de guvern, răspund direct. H.G. 728/1992 art. 17 prevede destituirea primarilor (indiferent de culoarea politică) dacă contravin interesului general al statului. Primarii nu pot beneficia în cazul aplicării Legii 18/1991, de prevederile art. 6 Legea 69/1991, ei fiind subordonați direct prefectorilor.

2) În calitatea sa de administrator, guvernul avea posibilitatea de a stabili care sunt sarcinile nedeplinite din Legea 18/1991, de vechiul guvern, să le prezinte parlamentului și să propună noi amendamente la Legea 18/1991, precum și un nou program de aplicare a legii.

În această situație, încercările ce se fac de reprezentanții ai Guvernului, cum ar fi interviul dat de d-nul Prim-Ministru Văcăroiu, la televiziune pe data de 28.11.1993, referitor la imposibilitatea aplicării legii datorită "schimbării configurației terenului", declarația făcută de d-nul Ministru Oancea, în cadrul emisiunii TV "Viața Satului" din 14.03.1994, - referitor la stabilirea caracterului de act normativ pentru "adeverințele" inventate în anul 1993 și care nu sunt prevăzute nici în Legea 18/1991 sau în vreo hotărâre guvernamentală, solicitarea făcută de dl președinte Iliescu, în secvența filmată și transmisă la TV pe data de 6.03.1994, emisiunea "Viața Satului" în care cere ca "adeverințele" emise de primari să fie declarate "titluri juridice", demonstrează că se vrea ca nerespectarea Legii 18/1991 și a Hotărârilor Guvernamentale de către prefecti, primari și reprezentanți OCOTA, să aibă aprobarea oficialilor. În loc să sancționăm abuzurile comise, se încearcă o justificare a acestora și o acoperire legală ca "fapt împlinit". Aceasta nu se poate accepta.

Cerem ca senatorii și deputații aleși în Parlamentul țării, indiferent de apartenența politică, să inițieze, conform art. 111 din "Constituția României" o interpelare a Guvernului d-nului Văcăroiu, în problema respectării Legii 18/1991 și a hotărârilor guvernamentale privitoare la privatizarea agriculturii.

Cerem ca să se adopte o moțiune prin care să se stabilească un program coerent și coercitiv pentru aplicarea corectă a Legii 18/1991 și a amendamentelor ce se vor aduce la lege, până la 30.09.94.

Cerem o dezbateră publică a amendamentelor ce trebuie aduse Legii 18/1991.

Cerem ca mass-media, prin specialiștii de care dispune, să inițieze dezbateri pe tema respectării legii de către puterea executivă, pentru a nu se mai apela la "forurile internaționale".

Ing. Curcă Ionel
Buc. 7.04.1994

10 Mai, sărbătoarea națională Întemeietorii și întregitorii statului român modern

Nu întâmplător, poporul român a considerat ziua de 10 Mai drept sărbătoarea sa națională, fiecare aniversare reamintind o întreită semnificație: demnitatea, libertatea și regalitatea, simboluri al neatarnării și europenității statului nostru. Comunismul și propăvăduitorii săi au încercat să șteargă din memoria colectivă a Națiunii această sărbătoare înlocuind-o, în perioada dejistă, cu ziua victoriei împotriva fascismului.

La 10 Mai 1866 punea piciorul pe pământul românesc, la chemarea poporului român exprimată prin plebiscit, Principele Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, întemeietorul Dinastiei române moderne, al Statului Român independent, domnia Sa și a urmașilor săi reprezentând vreme de numai 81 de ani perioada cea mai luminoasă din întreaga istorie românească. Minimalizarea sau chiar negarea meritorilor suveranilor români a făcut și face parte dintr-o politică murdară a unui regim ilegitim constituit prin Dreptul Forței, continuată cu metode mai rafinate dar de aceeași sorginte de un regim ce a moștenit Puterea în zilele lui Decembrie 1989 și care dorește să și-o permanentizeze. Fără îndoială, însă, va veni pentru Români și acel moment al Adevărului când FORȚA DREPTULUI va învinge.

CAROL I - ZIDITORUL ROMÂNIEI MODERNE

Primul suveran român făcea parte dintr-una dintre vechile Case Dominatoare europene, fiind îndeaproape înrudit cu toate capetele încoronate ale bătrânului continent. Aceste legături de familie, tineretea și temeinica sa pregătire și, nu în ultimul rând, interesul European de a vedea la gurile Dunării o dinastie puternică, care să se poată opune Rusiei pravoslavnice și imperiale, au contribuit la acordarea sprijinului politic și diplomatic al Marilor Puteri pentru noul suveran și guvernele sale, România, stat încă vasal Porții, devenind astfel una dintre piesele "jocului de domino" de pe continent.

"In clipa în care am pus piciorul pe acest pământ, cu sfințenie apărât, am devenit Român. Cetățean astăzi, am mâine soldat de va fi nevoe, eu voi împărtăși cu Români și soarta cea bună, și soarta cea rea" spunea Carol I în fața aleșilor României după depunerea Jurământului, la 10 Mai 1866. Acest legământ solemn el-l-a respectat în întreaga jumătate de veac în care a condus România cu o mână fermă pe drumul progresului, obținând în fruntea soldaților săi Independența și lucrând apoi cu inteligență și tact pentru consolidarea Regatului.

La 10 Mai 1881, în Catedrala Metropolitană a României, Carol I se încorona cu Coroană de Oțel, simbol al lup-

tei, jertfei și tăriei credinței într-un viitor luminos pentru Neamul Românesc și statul său. Dintr-o țară lipsită de drumuri și căi ferate, cu orașe prăfuite și murdare, așa cum o găsisă la sosirea sa în 1866, când s-a stins din viață în 1914, primul Rege a lăsat în urma sa un regat modern, în plină dezvoltare, o entitate statală de care Europa ținea seama deoarece România devenise principalul factor de echilibru la Dunăre și în Balcani.

Carol I a fost un prinț sobru, care a știut să conducă cu mână fermă atât Statul, cât și propria-i Dinastie. Curtea Regală Română era arhicunoscută în acele vremi pentru simplitatea modului de viață, lipsa luxului și a oricărei urme de frivolitate. În schimb, pentru a da dimensiunile meritate prestigului Casei Regale și României, bătrânul Rege a înțeles să fie deopotrivă cător, din propriile sale venituri fiind ridicate sau reconstruite biserici, edificii publice și școli, precum și o minunată colecție de tablouri, pe care a lăsat-o moștenire Casei Regale ca un simbol al legăturii acestuia cu Țara. La moartea sa, românii au înțeles, o dată mai mult, sensul cuvintelor "Nimic pentru Mine, totul pentru Țară", care încheiau testamentul său.

POEZIA DRAPATĂ ÎN PURPURA REGALĂ

Prima noastră Regină, Elisabeta, a fost cunoscută de către contemporani și de urmași sub numele de Carmen Sylva, Regina Poetă. Născută principesa de Wied, devenită Doamnă și mai apoi Regină în urma căsătoriei din dragoste cu Carol I, Elisabeta s-a implicat profund în viața socială și artistică a patriei sale adoptive. Ocrofitoare a copiilor, săracilor și celor în nevoie, Carmen Sylva a fost un simbol al carității și iubirii aproapei. În același timp, atunci când Țara a avut nevoie de energia tuturor în timpul Războiului de Neatarnare, prima Doamnă a României a fost alături de cei în suferință în spitalele de campanie, alinând durerea și redând speranță.

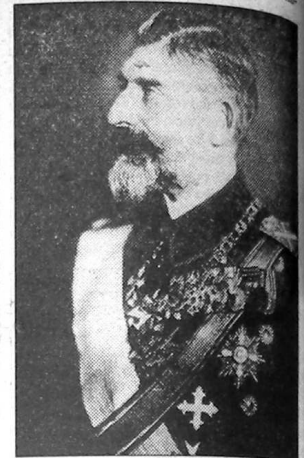
Regina a dorit - și a reușit - să facă cunoscută România pe plan european în planul vieții artistice. Ea este autoarea a numeroase opere publicate în mai multe limbi, care reliefează realitățile românești, și a fost protectoarea artelor și literelor, multe dintre genurile românești datorându-i sprijinul moral și material.

Intr-o friguroasă zi de martie a anului 1916, blanda suverană cobora în cripta alăturată de cea a regelului său soț din Mănăstirea Curții de Argeș, reconstruită prin strădania lor, pentru veșnică odihnă. Între cele două morminte mai există un al treilea, nemarcat de vreo lespede, în care își doarme somnul Prințesa Maria, singurul copil dăruit de Dumnezeu și reîntors la El prea de timpuriu.

FERDINAND CEL LOIAL

Ferdinand I, nepotul Regelui Carol, va rămâne veșnic drept Întregitorul de Țară, care prin faptele sale a dovedit profunda sa dragoste pentru poporul pentru care domnea. Intrarea României în război alături de Anglia, Franța și Rusia a fost consecința urmării

neabătute a politicii instinctului național, interesele românești prevalând întotdeauna sentimentelor na-

turale pentru Germania, existente în inima Regelui. După anii plini de speranțe, dar și de disperare ai Războiului de Întregire, în 1918, România își desăvârșea unitatea națională firesc prin jertfe de sânge și lacrimi. Încoronat în octombrie 1922 ca Rege al tuturor Românilor la Alba Iulia, Ferdinand I a probat prin fapte menirea sa istorică. Scurta și glorioasă sa domnie a fost perioada de grație în care Țara a primit așezămintele sale moderne, între care se detașază Constituția din 1923, iar țărani și-au primit pământul pentru care luptaseră și muriseră cu sutele de mii. Promisiunea regală din primăvara lui 1917 își găsea astfel desăvârșirea în reforma agrară din 1921, cea mai largă și democratică din Europa acelor vremi.

Contemporanii l-au cunoscut pe Ferdinand I drept un mare timid. În realitate, suveranul dispunea de o dreptă judecată, era un om de o vastă cultură și un bun psiholog. Din nefericire pentru Țară, la numai 62 de ani, Regele părăsea cele pământeste, lăsând tronul nepotului său M.S. Regele Mihai I care își începea, sub Regentă, prima domnie.

UN SIMBOL AL DĂRZENIEI REGINII MARIA

Nepoata a Reginei Victoria a Angliei și a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei, Maria, soția Regelui Ferdinand I, "cea mai frumoasă Regină din Europa" cum o caracteriza Grigore Gafencu - a fost un simbol al dărzeniei și un om politic remarcabil care a știut să influențeze benefic actele de guvernare cu rol capital pentru România. Prezentă pe frontul din Moldova alături de soldați și ofițeri, răz de speranță și cuvânt de alinare pentru cei aflați în suferință, personalitate politică ce a știut să reprezinte interesele noastre naționale pe lângă mai marii lumii de atunci, Re-

a regalității românești

Regina Maria s-a impus în ochii contemporanilor într-atât de mult încât ea a devenit însuși simbolul Dinastiei Românești. Frumusețea ieșită din tiparele de obicei cunoscute a fost dublată de un spirit viu și de o cultură vastă, la care s-a adăugat un talent literar de excepție, ilustrat prin numeroasele volume publicate în timpul vieții. Dragostea Reginei pentru România a fost pururea constantă și mereu dovedită și, în 1938, atunci când și Ea se alătura marelui război, un val de doliu cobora în sufletul tuturor românilor.

REGELE CAROL AL II-LEA

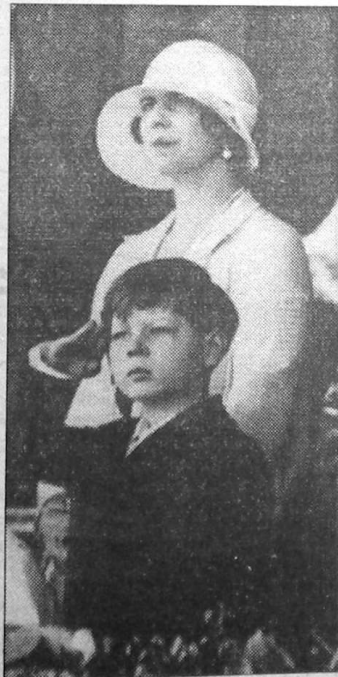
Atât contemporanii, cât mai ales storiografuli comunistă i-au reproșat Regelui Carol II atât politica dusă, cât și stilul de viață. Puțini însă au fost dispuși să înțeleagă că Regele a domnit într-una dintre cele mai dificile perioade din acest secol și România a fost ultima țară care a căzut pradă poftelor talinisto-hitleriste, parafate cu cinism de către Molotov și Ribbentrop. De asemenea, se trece mult prea adevărat sub tăcere rolul important jucat

de suveran în sprijinirea culturii și artei românești, în încurajarea inițiativei particulare și dezvoltarea țării. Vor mai trece poate ani până când istoricii detașați de orice prejudecăți vor putea să prezinte domnia Regelui Carol II cu lumini și umbrele sale.

REGINA MAMĂ ELENA A ROMÂNIEI

În București anul 1921 au avut loc două căsătorii rămase celebre în memoria românilor și grecilor: cea a principelui George al Greciei cu Elisabeta a României, fiica Regelui Ferdinand I, și a Principelui moștenitor Carol al României cu Principesa Elena a Greciei. Aceste două uniuni matrimoniale aveau menirea să întărească nu numai alianțele familiale ci, mai ales, blocul

țărilor balcanice amenințate, încă de pe atunci, de vecini puternici și primejdiosi.

În luna octombrie a aceluiași an se

naște la Sinaia Principele Mihai, viitorul Suveran. Din nefericire, viața Principesei, și, mai târziu, Reginei Mama Elena, nu a fost una fericită. Neînțelegerilor casnice li s-au adăugat, de-a lungul anilor, interdicțiile impuse de Regele Carol II fostei sale soții. Vreme de un deceniu, mama a fost despărțită de fiu, suferința fiind resimțită adânc de amândoi, în egală măsură.

În timpul războiului, Regina Mama Elena a dovedit cuget drept și inimă creștină, mii de evrei găsind ocrotire prin cuvântul regal.

În urmă cu un an, Statul Israel a conferit Reginei Mama Elena titlul onorific de "Drept între Drepti" acordat doar aceluia care, punând mai presus decât viața conștiința, au salvat de la moarte sigură mii de evrei.

Exilul alături de M.S. Regele Mihai vreme de patru decenii a însemnat, așa cum arată M.S. Regele, un real sprijin moral. În Regina Mama Elena, românii au văzut un simbol și dispariția ei, în anul 1985, a fost un moment de doliu pentru întreaga românie.

MIHAI I - MARELE EXILAT

La 6 septembrie 1940, sub auspiciile dintre cele mai sumbre pentru români, urma pentru a doua oară pe Tron M.S. Regele Mihai I. Cea de a doua domnie a fost perioada unei neînclinate lupte din partea tânărului Suveran împotriva totalitarismului, fie că a fost vorba de cel antonescian, fie cel impus prin forță de către Stalin și slugile sale trimise la București. Având permanent în preajmă prezența benefică a blândeii Sale Mama, Regina Elena, M.S. Regele Mihai a fost de la început un apărător al dreptății și libertății, fie că este vorba de cea națională, fie de cele individuale. Încă de la începutul domniei, Casa Regală nu a fost de acord cu războiul împotriva Rusiei comuniste pe teritoriul acesteia, iar la 23 August 1944 M.S. Regele Mihai I a realizat actul curajos al scoaterii țării din război și, în ultima instanță, al salvării României ca Stat. Fără 23 August este mai mult decât probabil că Rusia lui Stalin ar fi realizat visul Ecaterinei a II-a, țesut la sfârșitul veacului XVIII, granițele sale ajungând la Milcov și Dunăre.

Vreme de trei ani, Regele a luptat împotriva comunizării României, inițiind acțiuni diplomatice și căutând să limiteze acțiunile criminale ale guvernului comunist condus de către Dr. P. Groza. Nu întâmplător, Suveranul a fost ultimul obstacol ce trebuia înlăturat, căci personalitatea Sa și iubirea de care se bucura în rândurile supușilor au fost piedici greu de depășit pentru trădătorii de Țară.

Precum tâlharii, Petru Groza și Gheorghiu Dej au pătruns în palatul înconjurat de către trupe din rândurile cărora fuseseră recrutate de către Ana Pauker acele cozi de topor care înțeleseseră să își calce jurământul față de Rege și Patrie.

Prin șantaj și amenințarea cu arma, Suveranul a fost silit să semneze un act de abdicare care, prin natura împrejurărilor în care a fost încheiat și nerespectarea Constituției, era lovit dintru început de nulitate. Pentru Mihai I al României începea un

dureros exil, pentru Țară se deschidea Drumul Gologotei. Mândrul Regat al României era astfel transformat într-o "republică populară", în fapt o colonie sovietică!

UN TRON ÎNCĂ NEOCUPAT

În timpul vizitei întreprinse de M.S. Regele Mihai I în Anglia cu ocazia celebrării căsătoriei Principesei moștenitoare Elisabeta a Marii Britanii cu Principele Filip de Grecia, în egală măsură veri ai Suveranului României, a avut loc prima întâlnire dintre tânărul Rege român și cea care îi stă în mod credincios alături de aproape o jumătate de veac: Ana, Principesa de Bourbon Parma, Regina în exil a României.

În anii războiului, M.S. Regina Ana a participat activ, cu aliații, împotriva nazismului. Faptelor sale deosebite le stau mărturie ordinele primite ca re-

cunoaștere a meritelor.

Membră a Familiei Regale a Danemarcei, fiică și nepoată de regi, înrudită cu toate casele domnitoare ale Europei, M.S. Regina Ana și-a înțeles rolul de Regină exilată, primind în suflet de la augustul său soț imaginea sfântă a țării și flacăra mereu vie a speranței.

Alături de M.S. Regele Mihai I, Regina Ana a primit cu regală modestie dragostea poporului român în timpul Miracolului Pascal din 1992.

Atunci, dar și acum, totdeauna, M.S. Regina Ana reprezintă un simbol: cel al unui tron încă (pe nedrept) neocupat.

Astăzi, Puterea, știindu-și ilegitimitatea și greutatea moștenirii, manifestă vehemență ori de câte ori se pune în discuție nu numai legitimitatea, ci și adevărul istoric.

A doua domnie a M.S. Regele Mihai I a început la 6 septembrie 1940. Ea este însă o domnie neîncheiată și, în cele din urmă, Dreptatea și Adevărul vor triumfa.

LA MULȚI ANI, MAJESTATE!

Ștefan Caliga

Partidul Național: extindere în Vechiul Regat

După săvârșirea actului Unirii din 1 Decembrie 1918, a urmat dificila perioadă de integrare a națiunii române din Transilvania în Vechiul Regat. Odată depășită și marea dilemă a unei autonomii administrative sau unirea fără condiții, prin adoptarea formulei: "O largă autonomie în cadrul noului stat", Iuliu Maniu și-a dat seama că *Partidul Național* nu trebuia să rămână un partid "regional" și, de aceea, a examinat posibilitățile de extindere în Vechiul Regat. În afară de *Partidul Liberal*, în 1923 existau: *Partidul Poporului* de sub președinția generalului Al. Averescu, *Partidul Tărănesc* de sub șefia lui Ion Mihalache, *Partidul Național Democrat* al lui N. Iorga, *Liga Apărării Național-Creștine*, sub conducerea lui A.C. Cuza, *Partidul Socialist-Democrat* și resturile *Partidului Conservator-Democrat*, oameni de prestigiu, dar dezorientați după moartea lui Tache Ionescu.

Partidul Național era un partid al burgheziei mijlocii, simțindu-se mai aproape de conservatorii-democrați. De aceea, la sfârșitul anului 1923 fuziunea a fost, de fapt, o simplă înscriere a credincioșilor lui Tache Ionescu. Foștii conservatori democrați - Tachiștii cum li se spunea - cunoșteau tehnica propagandei electorale sub regimul censitar, dar se găseau complet dezorientați în noua situație a votului universal. În orașele lor de provincie, acești Tachiști, în bună parte avocați de mare prestigiu, unii cu teze de doctorat în drept la Paris, erau total lipsiți de experiența contactului cu țărănimia. În Vechiul Regat, *Partidul Național* recrutase cadre fără legături cu țărănimia.

În 1925, Iuliu Maniu a făcut fuziunea cu N. Iorga-C. Argetoianu, cu pătrunzătorul său spirit de observație și ca om de realitate, Iuliu Maniu și-a dat seama că nici în această situație nu va avea forța necesară unei guvernări majoritare. De aceea, și-a îndreptat privirea spre *Partidul Tărănesc*. De ce nu a făcut acest lucru de la început?

Ca partid al clasei țărănești, ideologia *Partidului Tărănesc* era sub influența lui C. Stere. Orientarea era spre stânga, obiectivul luptei de clasă fiind transformarea ordinii sociale: "societatea viitorului nu poate fi decât o comunitate de producători în care munca este unicul titlu la existență", obiectiv fixat de Virgil Madgearu, purtător de cuvânt al țărăniștilor

în faza dinainte de fuziune. În această fază, *Partidul Tărănesc* era logic să se simtă mai aproape de *Partidul Socialist-Democrat* decât de partidele burgheze.

Un alt element care-l făcea pe Iuliu Maniu să nu ia în calcul în acele momente ideea fuziunii cu *Partidul Tărănist* era Constantin Stere, o personalitate dominantă în acest partid.

Constantin Stere avea viziunea unui stat de structură țărănistă și, de aceea, atitudinea lui Iuliu Maniu, ca reprezentant al burgheziei mijlocii, apare în 1923 pe deplin justificată, înălțurând cu dibăcie fuziunea în această perioadă cu *Partidul Tărănist*.

Fuziunea din 1925 cu N. Iorga-C. Argetoianu, deși nu a dat *Partidului Național* forța necesară spre a sili pe rege să dea valabilitate principiilor înscrise în Constituția din 1923, creează climatul necesar tratativelor de fuziune cu *Partidul Tărănesc*, tratative care încep în februarie 1926. Dar opoziția lui C. Stere, care era convins că în cazul unei fuziuni ideologia țărănistă ar fi fost anulată, iar *Partidul Tărănist* urmând să fie cu totul înghițit de *Partidul Național*, partid burhez, nuanță transilvană a *Partidului Liberal*, a dus la eșuarea fuziunii. De asemenea, mai împărțeau același punct de vedere și Grigore Iunian și dr. N. Lupu, iar Ion Mihalache se raliază acestei atitudini. Singurul care susținea cu tenacitate ideea fuziunii era V. Madgearu, care vedea în fuziunea cu *Partidul Național* mijlocul de a scăpa de prestigiul incomod al lui C. Stere.

Dacă în 1923 Iuliu Maniu a respins ideea fuziunii cu țărăniștii din reticiențe ideologice, în negocierile din februarie 1926 el susține fuziunea, găsind-o unica soluție spre a fi împiedicată nesocotirea curentelor de opinie publică și substituirea ei cu voința camarilei.

Guvernul Ionel Brătianu, care luase puterea în 1922, împlinise patru ani de guvernare, deci, conform Constituției, se impunea o nouă consultare a țării. De aceea, în februarie, în timp ce se duceau negocierile de fuziune, se începuseră demersurile pentru formarea unui guvern în afară de cele două partide.

Liberalii aveau nevoie de un guvern slab, fără sprijin puternic din partea opiniei publice și singurul care îndeplinea aceste condiții era guvernul Averescu. Se ivea însă un impediment: popularitatea *Partidului*

Național în Transilvania, a cărui sensibilitate nu trebuia ofensată. Alecu Constanținescu avansează ideea dislocării *Partidului Național* printr-un monstruos expedient și anume învrăjbirea confesională.

În *Partidul Național* se găseau atât români aparținând cultului ortodox, cât și români aparținând Bisericii Unite. Niciodată până atunci, cu ocazia marilor evenimente, nu s-a ridicat această problemă: în 1848, pe Câmpia Blajului, fuseseră prezenți atât mitropolitul ortodox al Sibielui, cât și cel unit al Blajului, dar nimeni dintre românii prezenți nu s-a gândit să facă remarcă cum că Simion Bărnuțiu aparținea Bisericii Unite. De asemenea, în timpul procesului Memorandumului, nici un român nu s-a gândit să stabilească proporția numerică a acuzaților de confesiune ortodoxă față de cei de confesiune greco-catolică. Că Rațiu și părintele Lucaci erau Uniți, iar viejliostul Aurel Popovici, ortodox, asemenea discriminării nu s-au manifestat niciodată. Or, în martie 1926, din dorința de a se obstrucționa consultarea națională, s-a recurs la învrăjbirea confesională spre a se disloca *Partidul Național*. În timp ce se derulau consultările și se prezentau diverse variante de coaliții, în culise, generalul Averescu este încăunat să formeze guvernul, între miștri fiind incluși și 3 frunțași ai *Partidului Național*: Vasile Goldiș, Ion Lapedatu, părintele Lupaș, toți trei ortodocși. Secretul fusese bine păstrat și lovitura izbise în plin *Partidul Național*. Pentru prima dată Iuliu Maniu a fost sufletește zdruncinat. N. Iorga a scris un articol de o vervă nimicitoare. Calificativul "fripturiștii" stigmatiza oportunismul trivial al celor care părăsiseră pe Iuliu Maniu, considerând acest guvern un ultragiu adus națiunii române.

Tineretul ardelean din sânul *Partidului Național* și-a manifestat reacția cu o vigoare impresionantă. S-a lansat un apel, o "chemare", care era un energie, un tineresc protest contra imoralității politice, contra sistemului falsificării, spre a se împiedica existența unui regim sincer democrat și se cerea o mai mare onestitate în orânduirile politice.

În majoritatea județelor din Transilvania, Guvernul a fost învins; *Partidul Național* a obținut între 60 și 80 la sută din voturile exprimate. Cum legea electorală prevedea

o primă electorală pentru partidele care obținuse 40% din voturile exprimate, majoritatea parlamentară aparținând în pofida acestor apărări, *Partidul Național* făcuse dovada unei robusteți electorale.

Dar cu toată strălucita afirmare a partidului, existau puternice rezerve asupra viitorului. Evenimentele care aveau să aibă loc în următoarele zile arătau manevre politice imorale. În timp ce se aștepta la o schimbare de guvern, comitet de acțiune care corect fusese constituit și fără condiții cu care fuziunea nu putea fi pus la îndoială, acțiunile purtătorilor lor de cuvânt. Ideea de fuziune cu *Partidul Tărănesc* și cu *Partidul Liberal* era socotită ca o menșură a diției țărănești a *Partidului Național* în timpul dominației maghiare și o expresia politică a țărăniștilor. Concluzia logică nu putea fi decât fuziunea cu *Partidul Tărănist*, dintr-o vieții politice românești un guvern mocrat suficient de puternic să impune o corectă practică comunistă.

Fără îndoială că Iuliu Maniu în punctul de vedere chemarist, dar nesocotiți nici valoarea și numărul susținea cu o egală pasiune fuziunea cu liberalii. Dar marea calitate a lui Maniu, aceea de a-și păstra calmul și asculta cu aceeași bunăvoință și tuoașă atenție pe toți cei care își făceau părerea, a asigurat reușita chemării.

Îndărjirea chemaristilor comunisti și liberalii era motivată de menținerea site de camarilă în soluționarea sarcinilor guvernului liberal în 1926. Acei liberali datorită impetuozității și entuziasmului convingerilor lor, asiguraseră electorală a *Partidului Național* în momentul de demoralizare generală, s'fiau să califice acele practici drept "bizantine", "perfidie fanatizantă", "dictatură deghizată". Și de altă parte, în punctul lor de vedere a avut loc FEBRUARIE 1927 A AVUT O FUSIUNEA CU PARTIDUL TĂRĂNESCU

Va urma
Senator Adria

O întrebare care nu și-a găsit încă răspuns

În 1946, serviciul de informații al PNT reușea, încă, să-și infiltreze oameni în cercurile înalte ale puterii comuniste. Într-o notă informativă aflată în Dosarul 635 al Direcției Generale a Poliției, din Arhiva de stat Cluj, există un document care atestă afirmația de mai sus: "În cercurile de conducere PNT, la ședința confidențială a comitetului, în 6 februarie 1946, s-a amintit cum că Centrala din București a PNT-ului procură informații confidențiale din anturajul nemijlocit al lui Susaicov. Mai mult, câteva scripte de natură confidențială au ajuns în copie în posesia lor, pe care le-au predat misiunii americane.

Din informații, care s-au strecurat de la persoane țărănoaste, conducătoare, bine informate, informatorul central PNT din

București este translatorul repartizat pe lângă Susaicov, de către Ministerul de Interne. Un anume Deac.

După informațiile lui Deac, Susaicov este cu rea credință față de românii, este de partea maghiarilor, duce o viață în risipă, cheltuiește foarte mult și toate aceste cheltuieli trebuie să fie plătite de către Statul român. La ședințele Comisiei Aliate de Control, sunt adeseori contradicții ascuțite între membrii americani și englezi, de o parte, și Susaicov, de altă parte.

Între altele, Deac are posibilitatea să procure multe informații intime, în legătură cu Comitetul Central al *Partidului Comunist*, pe care apoi le transmite PNT-ului.

Datele privitoare la număru și următoarele: În războiul mondial, naționalitate română, a călătorit în Rusia, s-a căsătorit cu o rusă, terminat studiile universitare în situație rusească. Vorbește perfect română, maghiară, rusă și engleză. Rusia a fost profesor la G.P.A. și a fost adus înapoi în țară de către un expert al chestiunilor naționale.

Chestiunea este dacă acest agent dublu implantat de serviciile ruse în România democratică a avut un răspuns.

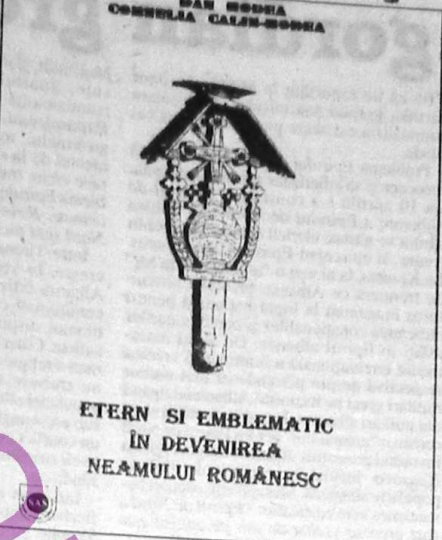
Tradiția, ca supremă credință

Un neam fără istorie nu există - par a fi autorii cărții "Etern și emblematic în devenirea neamului românesc". Iar neamul nostru românesc trăiește, fiind durabil din totdeauna - demonstrează el. Volumul nu reprezintă o lucrare științifică referitoare în chip direct la istoria poporului român. Este mai degrabă o colecție de texte al căror stil foarte original poate fi situat la granița dintre știința și studiul cu nuanțe megalomane, preponderent religioase. Într-o măsură implicată cu evoluția noastră în timp, trăsăturile referirilor explicite la diverse aspecte ale culturii materiale și spirituale, prin care românul a știut menține și să ridice mai presus de micimea sa, spre a aspira la eternitatea dată numai celor alesi.

De aceea, să precizăm ca Dan Bodea și Ionela Călina-Bodea - pereche în spirit și în viața de toate zilele - sunt truditori ai etnografiei. De aceea, nu e o surprindere că, în fiecare dintre articolele din volumul, pretextul inițial și scopul focalizator (în de acest domeniu, de plecare istoric relevă și o chestiune perenă a satului românesc: păstrarea și respectarea cu sfințenie a obiceiurilor moștenite prin milenii, din generație în generație. Acesta ar fi, de altfel, și secretul dăimurii, dincolo de și în vicișitudinilor destinului colectiv, dincolo de și în ciuda vitregilor istoriei, și un marturie pentru aceasta "Mășterul și "Miorița" - artă și zidire, cum se vede din autorii cărții - și, alături de ele, Martiriile din lemn, capodopere ale arhitecturii, casele oamenilor și icoanele, scrise pe perețele de miazăzi, staturile datinile, obiceiurile și practicile mai luminoasă și astăzi sărbătorile creștinești, cu acel rug nestins, dor de înțelepciune și iubire, care este al muncii, împlinite în vorbă și în destinul - spune la un moment dat - a avut un pronunțat caracter ular, de aceea rămâne sămburelele române și garantul nestrivirii ei. Așadar, istorie - trăire umplută, înmănată de iubire, de precizie de exactitate, de netremur, dezvăluind deosebita marcanță, radicală, dintre om și celelalte fapțiuri, dintre omul singur capabil, hărăzit, să înfăptuiască.

Omul acestor meleguri, plămădit și hrănit din țărâna edenului spațiu mioritic, a înțeles de la bun început că în credință stă veșnicia. Un om care nu crede în nimic nu poate fi decât o umbră răfătoare pe pământ, la fel cu cel ce nu și prelungeste existența proprie în urmașii zămisliti din propriul trup, la fel cu cel ce nu caută nemurirea în spirit, prin ceea ce se cheamă creație. În fața eternității și a clipei trecătoare, românul a avut și are înțelepciunea răbdătoare, comparabilă cu picătura de apă ce găurește piatra. Atitudinea românului este una esențială și nu existențială, determinată de gândul profund că în lumea de aici - omul este sub vremi -, iar în lumea de dincolo omul este de-a pururi. Pentru român, toată ontologia e regională și toată ființa, fel de a fi!

Așa cum se prezintă, arhitectura volumului relevă intuirea a ceea ce da, dintotdeauna, forța și încrederea în sine, filor pământului românesc: coordonatele spirituale pe care își desfășoară viațuirea. Și, înșelând nu o dată vrăjmeșă gândurilor, hoardelor de venetici ce s-au perindat și se perindă prin existența sacra a neamului, aceste moșteniri au fixat în timpul nemuritor contururile inconfundabile ale ființei naționale. Literatura populară, datinile și obiceiurile, elementele decorative și o anume dispunere în timp și spațiu a principalelor secvențe ce alcătuiesc cadrul existenței milenare a românului - iată numai câteva repere de bază în cursul nostru prin timp, astfel făcută, încât să nu ne uităm originile.

Autorii cărții, atât de inspirat construită în jurul ideii de etern și de emblematic, amintesc acest lucru cu fiecare cuvânt, dorind să imprime cititorului imaginea palpabilă, nemistificată, a logosului care zidește.

Ce am putea reproșa, eventual, acestei cărți? Limbajul, deseori prea încărcat de efuziuni metafactice, cu divagații hiperbolizante într-un misticism pur. "Păcatul" devine însă scuizabil, dacă avem în vedere, mai presus de orice, sămburelele ideatice al textelor, menite în fond să sensibilizeze fapțura noastră de spirit. De aici pornind, putem aștepta pe viitor colaborări cel puțin la fel de fructuoase între autorii cărții, într-o valorificare și aprofundare pe tărâm științific a frumosașelor idei. Căci nevoia unor asemenea lucrări izvorăte și din suflet, și din intelect, nu a fost încă satisfăcută.

"Limba noastră-i limbă sfântă!"

Și pentru toți cei care cântă?

Se pare că nu! Iată câteva argumente în sprijinul acestei dureroase constatări: Când, aflându-se în turneu într-o altă țară, interpreții români de muzică ușoară cântă în limba respectivă, își îndeplinesc o elementară îndatorire față de gazde. În schimb, când în propria lor țară, aceiași interpreți își "ultra" graiul străbun, cântând tot în limbi străine, ei dau dovadă de o crasă lipsă de respect! Și, mai mult decât atât, se găsește unii (și unele) care-și permit chiar să jignească limba română, calificând-o drept "deficitară, necantabilă și lipsită de expresivitate"! Iată ce-au afirmat, fără să rosească, următorii - pe micul ecran:

Elena Cârstea: Limba română are deficiențele ei, fiind greu de interpretat într-o melodie de muzică ușoară;

Daniela Gyorfi: Limba română nu este foarte frumoasă, nefiind la fel de cantabilă ca italiana sau... "americana"!

Marius-Gelu Dragomir: Limba română nu poate reda cu aceeași expresivitate nuanțele pe care le oferă limba engleză.

Să auzi și să nu crezi! Iată ce părere au despre limba română cei care ar trebui să fie "ambasadori" ai ei în străinătate, și nu "ambasadori" (nepoftiți) ai limbilor străine în țara noastră! La rândul ei, răsând cu gura până la urechi, Monica Anghel "argumenta": Nu este importantă limba în care cânt, ci ca oamenii să înțeleagă mesajul melodiei respective (!). Halal logică! Căci cum Dumnezeu să-nțeleagă românii care nu cunosc engleza "mesajul" prezentat în această limbă?! Degeaba i s-a reproșat (și nu o dată!) că interpretează mult prea des în limba engleză pe scenele României, ea rămâne o "anglofonă" convinsă! Dar cei ce consideră (probabil) că limba română este la fel de "devalorizată" ca moneda națională, comit o gravă eroare și un grav afront la adresa frumoasei noastre limbi, a cărei valoare inestimabilă este PERENĂ! Atitudinea snoabă a acestor cântăreți de muzică ușoară nu mai poate fi tolerată! Academia Română n-are nimic de spus în legătură cu aceste denigrări ale limbii noastre naționale!

Prof. Gh. Constantin

Irina Maciu

Lacrimile pământului

Duminică Floriilor, s-a deschis la Dalles expoziția pictorului scenograf Ion Olaru, sub egida Oficiului pentru Documentare și Artă a Ministerului Culturii care am fost la vernisaj ne-am

bucurat de un frumos spectacol scenografic, la care și-au dat concursul Cvintetul de suflători Concordia, condus de dl Miltiade Nenoiu și Corul de cameră Madrigal dirijat, de o viață, de dl Marin Constantin. Despre această expoziție părerile vor fi, evident, împărțite. Critici de artă și oameni de specialitate își vor spune cuvântul, pro sau contra, după obicei. Eu m-am numărat printre vizitatori. În cele ce urmează, părerile reporterului care semnează aceste impresii.

De cum ai pășit în sală, te izbești cu privirile de crengile unor copaci: te întâmpină o lume cu susul în jos, o lume răsturnată. O lume incremenită în promo-roacă te fixează parcă într-un Decembrie al jertfei noastre într-un ÎNVIERE! Drum de SPERANȚĂ, deschis de tinerii care-și dorm somnul de marmoră albă, în cimitirul Eroilor Martiri, lângă care se înalță, cu caznă, o Catedrală spre veșnică cinstire și pomenire.

Pe pereții rași până la cărămizi (șălite Dalles sunt

în plină renovare) ce bine se potrivește această "potriveală" sfinți nevațuți, plecați din fapțura trupească, și-au lăsat, zăngăvita, doar aura pătimirii care i-a sacralizat. Chipul poate fi al oricărui dintre oameni: al celor morți în Revoluție roșie și credință și speranță "fără comunism", al celor rămași în viață, cu sufletele răstignite în fiecare zi de comunismul ce se străduiește să renască! Sala, ea însăși în suferință, își dezvelește, precum niște oseminte, cărămizile. Început de viață nouă? Început sau sfârșit de cataclism? Cineva a scris printre coroanele daurite ale sfinților plecați dintre noi, obsedant, repetat, negru cuvânt: "neliniște, neliniște, neliniște..." Neliniștea cui? Toaca unei vecernii, a unei liturghii, prinde glas de pe banda magnetică, amestecându-se cu ciripit gureș de vrăbii și crește și crește, toată expoziția devenind parcă o mănăstire. În aer plutește miros de tămâie. Te simți la Putna, la Voroneț la Sucevița... Și deodată, oprit din înregistrare, un cântec de coșos, intrerupt, tăiat în două. Să nu fi bătut încă ceasul al doisprezecelea? Din cealaltă încăpere, glas duce de heruvimi, răzbate corul Madrigal, impletit cu dăgăte de clopot. Și când pășești spre acolo, descoperi cu uimire cum crengile copacilor s-au preschimbat în cruci. Înlanțuite de sârmă ghimpată, albă pădure, pentru toată răstingirile noastre. Și peste tot, tiugile lui Ion Olaru, ca niște lacrimi care

au picurat din geana ingerilor și s-au slet, într-un mângăiere, în chip de dalbe mănăstiri... "cu pereții de-alamăie și cu ușa de tămâie..." "Florile dalbe" pentru toate lacrimile pământului. Căci asemenea unor lacrimi - mănăstiri, sunt tiugile - umilele cucurbitacee de scos vinul din budane - care în mâinile și penelul pictorului, ce idee insolită și originală, s-au preschimbat în operă de artă. Câtă răbdare, câtă cucernicie, câtă credință și curaj să zugrăvească o iconografie religioasă pe rotundul acestor surori bune cu dovecii, în timpul în care penele de renume se preaplecau obedient spre chipurile hidoase ale celor doi "neincoronati", preamărindu-i cu slugarnic și nerușinat talent, făcând "uriasi" din niște pigmei: Cu tiugile acestea, insolite icoane, Ion Olaru a pornit în lume: Praga, Viena, Novisad, Washington, New York, demonstrând că în țara în care odosiți dăramau biserică datini și obiceiuri, românii au rămas creștini și nu și-au pierdut credința în Dumnezeu.

Intrați în aceste zile în Sala Dalles și priviți cu ochii inimii tiugile lui Ion Olaru! Lacrimile pământului au fost plânse de oamenii care-au devenit sfinți prin jertfa lor. Pășind spre străbune colinde... "Florile dalbe", trecând peste anotimpul durerilor, prin Săptămâna Patimilor, veți ajunge de la crucificarea la ÎNVIERE!

Rodica Rarău

"Butoiul cu pulbere"

Nodul gordian greco-albanez

"Moștenirea Imperiului Otoman, deschisă în mod oficial la Congresul de la Berlin, continuată trei decenii mai târziu prin înglobarea de către Austro-Ungaria a Bosniei Herțegovina, constituirea statului independent al Albaniei, războaiele balcanice din anii 1912 și 1913 și, numai aparent, focurile de pistol trase de către Gavriilo Prinkap asupra cuplului imperial austriac, păreau a fi fost elementele constitutive ale drăcescului amestec component a ceea ce politologii au numit "butoiul cu pulbere al Europei".

În fapt, întreaga perioadă interbelică, ca și perioada cuprinsă după cel de-al doilea război mondial nu au fost decât momente de "respiro" în zona balcanică. Aici conflictele interetnice, confesionale, cu caracter economic și politic continuă să existe - cea mai evidentă dovadă constituind-o conflictul "iugoslav" - și, se pare, că nu ne aflăm departe de momentul extinderii ostilităților, cu atât mai mult cu cât interesele marilor puteri s-au acutizat în ultimul timp.

GRECIA ȘI VECINII SĂI

Frontierele trasate încă dinainte de primul război mondial și reconfirmate prin tratatele ulterioare sunt astăzi din ce în ce mai vehement contestate de către Grecia, fie că e vorba de luări oficiale de poziție - cel mai cunoscut exemplu fiind cel în problema proclamării Macedoniei ca stat independent

- fie că ne raportăm la atitudinea unor partide, grupări sau mișcări cu orientare naționalistă existente pe pământul anticiei Elade.

Problema Epirului de Nord a început să preocupe și să infierbânte spiritele în Grecia. La 10 aprilie s-a constituit "Frontul de eliberare a Epirului de Nord" în fruntea căruia se găsește clericii ortodocși greci în frunte cu episcopul Epirului, Sevastianos, La Konitza, la numai o "aruncătură de băț" de frontieră cu Albania, preotul Constantinos îndeamnă la luptă națională pentru eliberarea conaționalilor și coreligionarilor aflați în Epirul albanez. De altfel mass-media internațională a informat la vremea respectivă despre pătrunderea mai multor militari greci pe teritoriul Albaniei uciugând doi militari albanezi. Inițial iredentistii eleni cereau o "autonomie" pentru Epirul de Nord invocând pretențiile albaneze asupra regiunii Kosovo locuită în proporție de 90% de populație albaneză. Mesajul episcopului Sevastianos este edificator: "Epirul de Nord a fost grecesc vreme de mii de ani; el este grecesc și astăzi și va fi și în viitor".

Sustinerea acțiunilor iredentiste este consistentă, un post de radio - "Radio Drynoupouli" - transmite în tot sudul Albaniei emisiuni în limba greacă cu conținut religios și militant naționalist. Finanțarea acestor emisiuni aparține unor "prietenii" nemonizalați și este extrem de importantă.

Mai mult, pentru a da greutate acțiunilor sale, înaltul prelat ține mereu să reamintească cuvintele roșite de George Papandreu, tatăl actualului șef al guvernului, roșite în iunie 1960 în Parlamentul de la Atena: "Ceea ce toate guvernele elene trebuie să urmărească este problema Epirului de Nord care va exista întotdeauna. Revendicările asupra Epirului de Nord sunt sacre și imprescriptibile".

Între Tirana și Atena starea de tensiune crește. În vreme ce grecii afirmă că în Albania trăiesc aproximativ 400 000 de conaționali care sunt oprimați, guvernul tiranot susține doar existența a 60 000 de suflete. Chiar dacă în Albania de astăzi opriferea religioasă este de domeniul trecutului nu trebuie uitat faptul că majoritatea populației albaneze este musulmană. Privind sub acest unghi este evidentă posibilitatea ca un conflict cu caracter confesional să poată avea oricând loc, jarul războiului extinzându-se.

Întreaga zonă este, din nefericire, în fierbere. Noua Macedonie cu capitala la Skopje nu este recunoscută de Atena, în pofida citadinii fără echivoc a celorlalte capitale euroatlantice, deosebirile de vederi putând produce fricțiuni grave între membrii NATO și Grecia care rămâne din acest punct de vedere singulară pe poziția sa.

În "jocul de domino" balcanic nu trebuie uitat nici Belgradul și, mai ales, Moscova,

gata oricând să obțină avantajele zonei de influență în regiune. Pentru Belgrad a fost tot timpul irradiația de la Atena, Atena va găsi sprijinul timp Republica Macedonia nu sprijinul nici la Belgrad și nici la Atena. În doi inamici ireductibili, aflați în evident faptul, că spre deosebire de 1913, când pacea de la București încheiată între statele balcanice în pofida dorințelor marilor puteri avem în vedere întreaga situație rezolvate de către marile puteri din zonă și mai ales rezultatele demonstra căe dintr-o dată mai mare ultimul cuvânt în problemă.

Oricum; atunci când vorbim de "butoiul cu pulbere din Balcani" avem în vedere întreaga situație din punct de vedere reiese o dată în plus rolul României conferit acesteia de sa geografică, cât și de potențialul material și uman. Hotărârile Pactului de la 1913, cele mai apropiate de război, au fost luate sub girul guvernului Măiorescu. Și pacea de atunci a fost firmată de istorie.

Ștefan

Șantajul, o nouă formă de comportare în relațiile internaționale?

Șantajul, această acțiune abominabilă de obținere a rezultatului urmărit, prin amenințări cu acțiuni violente sau prin compromitere s-a ridicat, de la nivelul individului, la nivelul statului sau a unei instituții, la cel al unui întreg stat. Țările care-l practică nu sunt încă în număr mare, dar atitudinea pasivă a celorlalte ținde să le incurajeze. Primul stat care a practicat fără jenă șantajul în perioada postbelică a fost Iranul. El a reținut, după revoluția care l-a doborât pe șahinșah, pe diplomații americani din Teheran, pe care a consimțit apoi să-i elibereze numai în schimbul unor arme sau al unor piese de schimb pentru avioanele lor. Acțiunea a reușit datorită slăbiciunii condamnable a președintelui Carter și a staff-ului său militar. A fost necesară apoi o lungă perioadă de timp pentru refacerea prestigiului și fizonat al celui mai puternic stat al lumii. Încrederea în America a coborât atunci la cel mai scăzut nivel, mai jos decât după retragerea nixoniană din Vietnam. Un timp, șantajul de anvergură statală a stagnat. De curând însă, el și-a făcut din nou apariția pe arena mondială, fără să stărnească opoziții comunității internaționale. Deși este practicat de către unul dintre cele mai mari state ale lumii: Rusia. Sau poate tocmai de aceea. Contra altui stat, artificial, mic și neputincios: Moldova. Fiindcă Rusia deține pe teritoriul care și-a zis Moldova, o armată de ocupație -ă 14-a - pe care nu vrea s-o retragă decât după îndeplinirea anumitor condiții. Puse unui stat suveran, care se crede independent, membru al ONU și al multor alte organisme

Corespondență din Germania

"Vecinul tău, doar un străin?"

Skinheads ("Capetele rase") din Germania atrag mereu atenția opiniei publice prin manifestările lor violente îndreptate împotriva străinilor care trăiesc pe teritoriul acestei țări. Prin acțiuni teroriste ei caută să intimideze anumite persoane, îndeosebi pe cele de origine turcă, incendiind locuințele acestora, așa cum s-a întâmplat și zilele trecute în localitatea Bielefeld din vestul Germaniei. Astfel, mai multe "capete rase" alcătuite din adolescenți între 14 și 16 ani, în prezent arestate, sunt acuzate de participarea la incendierea unei case în care locuiau străini. Acest atac s-a soldat cu importante pagube materiale, putând fi considerat drept rasist după cum au declarat unii reprezentanți ai poliției locale. Din aceeași sursă am reținut că se poate stabili o legătură între atentat și împlinirea a 105 ani de la nașterea lui Adolf Hitler. De reținut faptul că evenimentul terorist survine la câteva zile după deschiderea procesului declanșat împotriva acelor ti-

neri care au comis sângerosul act rasist asupra unei case din Solingen. În acel atac săvârșit anul trecut au fost ucise cinci persoane, printre care și copii.

Pentru a preîntâmpina asemenea manifes-

tări, Deutschen Städte-Reklame Frankfurt am Main a inițiat tipărirea afișe uriașe, cu un text plin de onoare care te cheamă la meditație. Acestea vedeau pretutindeni, în centrele agitate

Alăturat, prezentăm și o sursă pentru oțărănă "afișul respectabilizat la München de Ionescu, având următorul conținut: "Domnul Ionescu - un evreu, Moștenitorul - un italian, Democratia - un grec, feaua ta - un brazilian, Concediul tău - un turc, merele tale - arabic, - latin. Iar vecinul tău - un străin?"

Nu știm cât de eficientă inițiativa inițiată este, dar este un pas în direcția corectă, întrucât aici, în Germania, au fost forțuri deosebite pentru a reuși să reducă la zero considerate de către populația drept

Stelian München

internationale. Aceste obligații sunt afirmate în vâzul și auzul întregii lumi, fără reținere, fără rușine și fără ripostă. Ele se referă la soluționarea - conform dorinței statului mai puternic - a unei probleme teritoriale care, după toate normele de drept, constituie o problemă internă a celui șantajat. Mai clar, Rusia spune: îmi retrag armata dacă soluționează cum vrem noi problema Transnistriei! Acesta ar fi șantajul de gradul 0, urmat apoi, ca orice "obicei sănătos", de un șantaj de ordinul 1, al acelei bucăți din teritoriul Republicii Moldova față de întreg. Și el săvârșit în vâzul întregului mapamond: viața lui Ilașcu, contra independenței sau statut special. Relații care între indivizi sunt trecute în categoria metodelor reprobabile și pedepsite de orice cod penal, între state sunt

considerate normale, dacă nu trezesc nici o reacție. Uniunea Europeană tace, NATO nu spune nimic, iar ONU procedează ca străfulă. Iată însă, că acum, în Bosnia, această pasivitate s-a întors chiar împotriva celor care-au practicat-o. Acolo, o mână de sârbi bosniaci umilește Organizația Mondială și și rade-n barbă de NATO, cu toate avioanele, rachetele și navele ei. Datorită nepuținței celor două organisme de a umări aplicarea propriilor lor hotărâri și datorită lipsei de reacție la șantajul de stat care se manifestă nestingherit, practicat chiar de către unul dintre membrii Consiliului de Securitate. Unul dintre membrii lui permanenți. Așa că Rusia șantajează Moldova (și țările baltice). Transnistria săvârșește același lucru față de aceeași țară, sârbi bosniaci iau

ostateci soldați ONU, doborâtă de NATO, omoară ostași britanici, și forța o zonă de securitate alături de Națiunile Unite și nimeni nu protestează. Toți se fac că plouă, iar gangsterii internaționali își fac numarul nestingherit. Așa că asta plătesc unora cu viața celorlalte cetățeni ai popoarelor umilește servite, fac datorită sub drapelul albastru.

Tolerând acțiuni de acest fel, ONU își dinamitează propria existență. Temelia ONU constituie tocmai pacea, dreptăți și morale universale, o reacție sănătoasă a acestor organisme și o garanție pentru un viitor posibil și simplu pentru un viitor.

Mostre ale "linghii moldovenești"

Chișinău, 23 februarie 1994. În plină perioadă electorală, agrarieni, socialişti, interronişti și toată burtăverzimea comunistă sărbătoreau ziua armatei ex-teritoriale. Printre alte manifestări, în Biblioteca Națională, s-a organizat o expoziție de carte rară, sugestiv intitulată: "Jespili încă bázai". Se prezintă acolo, estetic aranjate, cărți editate în anii '30 pe teritoriul Republicii Autonome Sovietice Socialiste Moldovenești, care "înflorea" în anii aceia în "familie frățească" a popoarelor din regiune. A doua zi - stupoare!! Numerele vizitatorilor au găsit ușa închisă pentru motive. Motivul? - "Suntem bombardat de dimineața de la Parlament, cineva ne amenință și am fost siliți s-o închidem", a declarat o funcționară, rugându-i pe oameni să-i garanteze anonimul.

Pentru cititorii curioși să afle ce ascund susținătorii înflăcărați ai "linghii moldovenești", A. Alexandru Frișcu, Chișinău, prezintă doar câteva titluri de cărți cu adevărat "rare", despre altele conținut - adaugă autorul articolului - "nici nu face să mai vorbim, deoarece el nu poate fi redat adecvat în limba română".

Transcriu întocmai, din grafia chirilică în cea latină, titlurile cărților care au contribuit la înflorirea "culturii moldovenești sub flamura sovietică" (Lit. și Artă, nr. 11 2535) din 10 martie 1994:

1. D. Milev, "Jespili încă bázai", Editura Statnică a Moldovei, Târgu Balta, 1929;
2. M. Barseva și I. Bobâna, "Dispri boghitoși", E.S.M., Târgu Tiraspoalea, 1929;
3. P.I. Hior, "Dispri ortografia linghii moldovenești", Târgu Bârz, 1929;
4. Sărghi Bogolubski, "Cum s-o iscat vinili di casti", T. Tiraspoalea 1930;
5. M. Cințov, "Titianu di papiroasi", Tiraspoalea, 1930;
6. "Învățalnic pi naturoștiinți" (natură), T. Tiraspoalea, 1931;
7. B. Pozări, "Lchidarea bogotășâmii zădășili di rând di lucru partinic", Tiraspoalea, 1941;
8. "Sesăia a 4-lea a CĂȚ-ului", ASSM, Tiraspoalea, 1930;
9. G. Djavahidze, "Zădirea național-urmică în SRSS și zădășili kosmosolului", Edit. Statnică a Moldovei, Tiraspoalea, 1931;
10. A.I. Ulianova, "Anii copchilărești di școli a lui Ilici", Tiraspoalea, 1931;
11. Prof. E.S. Hotinski, "Ci esti în țării di trudi", ESM, Tiraspo., 1931;

Câteva probleme actuale în domeniul culturii

Programul "Europa anului 2000 - unitate în diversitate" susținut de partidele democrat-cristine și populare nu poate fi complet fără dimensiunea culturală, ca element de bază al apropierii și colaborării dintre popoare. În intenția de a prezerva și încuraja identitatea, cultura și modul specific de viață al fiecărui membru al comunității, P.N.Ț.C.D., mergând pe această linie, propune redactarea unei *Charte culturale* a forurilor comunitare europene. De ce?

Cultura are după noi rolul unui *ambasador permanent* între popoare vecine sau mai îndepărtate, deschide porți ale cunoașterii și apropierii care rezistă chiar și atunci când, din nefericire, unele state au ajuns în stare de beligeranță. Bunăoară, Mozart și Beethoven au fost incluși în concertele din Anglia ori S.U.A. și în perioada confruntării, ple-dând implicit pentru calitatea general-umană care ne apropie. De asemenea, marii scriitori ruși au continuat să figureze în bibliotecile din țările angajate în război, alături de Axa Roma - Berlin. Și exemplele ar putea continua.

Adevărată *carte de vizită a unui popor, cultura nu cunoaște noțiunea de tranziție*, atât de discutată acum, decât în latura ei materială, adică prin lipsa de mijloace. Marii scriitori și artiști, din fostele țări comuniste, liberi să circule își pot adăduca locul la care le dă dreptul talentul lor prin concurența deschisă. *Ce ar trebui să codifice atunci charta culturală preconizată?*

1. Rescrierea și reinterpretarea istoriei, accentuând evenimentele și realizările în comun ale popoarelor dintr-o regiune în spiritul prefațării unui climat nou de *colaborare și apropiere*. Pare de neînțeles pentru un filozof al istoriei cum perioadele de pace din istoria omenirii - care au fost mult mai îndelungate și productive, sunt estompate de prezentarea conflictelor în spirit partizan.

2. Măsuri concertate pentru *depășirea barierei lingvistice, deci pentru însușirea unor limbi de circulație și limbi regionale*. Aceasta ar însemna elaborarea unor programe la nivel comunitar, organizarea de vizite reciproce, studii de pregătire, schimburi de elevi și studenți etc. Legăturile complexe stabilite astfel vor pregăti calea unor raporturi de colaborare complexă politică, economică și nu în ultimul rând, culturale.

3. Editarea sub egida unui for internațional de cultură a unor *enciclopedii, tratate în care să fie prezentate obiectiv, nepropagandistic* datele esențiale despre fiecare popor, despre contribuția sa la zestrea omenirii sau a regiunii. Din păcate reziduurile urii, ale discriminării mai băntuie nu numai în mass-media, ci și în opere ce poartă girul unor case editoriale de tradiție.

Precizez, nu e vorba de un dirijism cultural, ci de a *oferi un exemplu*, un model de informare corectă.

4. Incluziunea în programul comunitar de *calidoscoape* ale monumentelor și căilor de acces la acestea, îmbinând

reconstrucția unor monumente sortite degradării datorită lipsei de fonduri pe plan național cu dimensiune economică, turistică. Aceasta problemă am discutat-o la Parlamentul european cu specialiștii acestui for în legătură cu mănăstirile din Moldova, monumentele de la Sighișoara etc și s-au declarat, principal, de acord. Rămâne ca guvernul să insiste.

5. Legiferarea dreptului de autor și a drepturilor conexe în toate țările, cu asistență comunitară. Deși guvernul a semnat un acord cu SUA, angajându-se ca până la sfârșitul anului 1993 să finalizeze o asemenea lege, comisiile de cultură nu au primit nici până astăzi un proiect avizat de consiliul de miniștri, conform uzanțelor.

6. Se impune finalizarea în zilele următoare a celor două proiecte de legi în curs de mediere de către Senat și Camera. *Legea timbrului literar, teatral, cinematografic, muzical și folcloric* care prevăd, după caz, instituirea unui timbru de la 2% - 5% pentru fiecare exemplar de carte vândută ori pentru un bilet la un spectacol și *Legea sponsorizării* care prevede o serie de facilități pentru cei ce sprijină cultura, acțiunile filantropice etc. Având o bună lege a sponsorizării, Bugetul, atât de firav pe 1994 și atât de contestat, va face față exigențelor din compartimentele considerate "neproductive".

Gabriel Țepelea

12. S.E. Petrov, "Epuritu di musci", Ed. Statnică a Moldovei, Târgu Tiraspoalea, 1931;
 13. M. Koșiiubinski, "Pentru ghinili diobști" (Povestiri), 1931;
 14. G. Miaskin, "Dispri posturi șiința lor eksploatațainici și rolu casnic", 1932;
 15. N. Krălenko, "În lupta cu stricășunița", Tiraspoalea, 1931;
 16. N. Răbkin, "Trigonometria dreptlineinică", Tiraspoalea, 1941.
- Am avut ocazia - în august 1991 - să "admîr" asemenea cărți "rare", expuse într-un stand în Piața Ștefan cel Mare și Sfânt din Chișinău. Erau zilele entuziasmului general al renașterii naționale. Atunci și acolo, așa-zisa "limbă moldovenească" a fost expusă vederii miilor de români basarabeni în "haina" ei chirilică, o limbă deformată, pocită, slujită, desfigurată, schimonosită, stricată, strămbată - de nerecunoscut. Cine are interes să ascundă adevărul?! Răspunsul

de unul singur toți susținătorii "linghii moldovenești", în frunte cu președintele Mircea Snegur și acoliții săi la nivel STATNIC" (A. Alexandru Frișcu).

Dar, vorba lui D. Milev: "Jespili încă bázai": victorioase în recentele alegeri parlamentare, forțele antinaționale atentează la limba oficială și alfabetul latin, la Imnul Național "Deșteaptă-te române!", la integritatea teritorială a preaciunitatei Republicii Moldova, la Stema Țării, la libertatea băștinașilor de a-și hotărî singuri soarta și a nu se simți străini pe pământul strămoșesc.

B. Alexianu

Mai aproape de Dumnezeu

25 aprilie, Ateneul Român s-a schimbă în catedrală. Organizat de *Asociația Culturală Memoria* - sponsorizată de compania comercială URUS careia îi aparține - am asistat la un emoționant oratoriu religios. Realizatoarea acestui spectacol de acest gen, gazdă primitoare ne-a fost și de data aceasta, sensibilă doamnă *Marilena*, care a înțeles că, după bezna a celor aproape 50 de ani de

comunism, sufletele noastre sunt însetate de credința în Dumnezeu. În scenografia sugestiv realizată de dl *Dumitru Georgescu, Corala Dominum Carmen*, dirijată de dl *Petre Fărțășescu*, a interpretat, cu evlavie și cuccie, concerte religioase din Sfânta Joia Mare a Patimilor Domnului. În sala arhiplină, alături de mult tineret, am remarcat chipurile trecute prin vreme și prin închisori ale multor martiri în viață, foști

deținuți politici, cărora numai credința în Bunul Dumnezeu le-a dat tăria să supraviețuiască, să reziste cumplitelor încercări prin care au trecut. Cu barba albă, ca un sfânt coborât parcă din icoane, *părintele Galeriu*, el însuși fost deținut politic, ne-a citit cu glasul cald și cu smerenie, din Sfânta Evanghelie, Actorul *Adrian Pintea* a rostit din versurile unor poeți care au trăit, de asemenea, Golgota închisorilor comuniste,

îndurând calvarul și rezistând cu ajutorul credinței. Punându-și toată nădejdea în Dumnezeu, au ajuns, precum poetul *Mihai Codreanu*, la marea înțelepciune care i-a călăuzit în viață: "Comoara sufletului și a minții, E să iubești pentru-a putea ierta!"

Cristos a înviat! Viață dăruindu-ne! SPERANȚĂ dăruindu-ne!

Rodica Rarău

Dreptatea poate veni și de sus

- Dle Turianu, dl ministru al Justiției Iosif Chiuzbaiu a anunțat, cu ocazia unei întâlniri cu ziaristi și oameni din preajma Justiției, sau chiar din inima ei, numirea dv ca profesor la Institutul de Pregătire și Perfecționarea Magistraturii. Ce înseamnă această numire pentru dv?

- Ar fi mai exact spus o renumire, sau, dacă vreți, o reintegrare, căci eu am mai fost profesor la acest institut. De unde, după demiterea mea, am fost îndepărtat cu aceleași procedee întincoase caracteristice lui Petre Ninosu. Nimeni nu mi-a spus o vorbă, nu mai discut de ceva în scris sau oficial. Prezentându-mă la catedră în continuare, am aflat de la studenți: "dile profesor ni s-a comunicat că o să vină altcineva în locul dv... dl procuror Spănu...". Pe o simplă vorbă; **ăla nu mai are ce căuta**. Nu am fost însă nici o clipă director cum s-a strecurat pe undeva în presă.

- Poate constitui aceasta o reparație sau un început micuț, alături de ce dv nu ați mai acceptat să reveniți pe postul de unde ați fost scos abuziv?

- Trebuie să declar cu toată tăria că eu nu am spus niciodată și nimeni nu a acceptat să fie președinte al Tribunalului Municipiului București. De altfel nici nu mi s-a propus sau măcar sugerat așa ceva.

- Care ar putea fi motivul apariției acestei versiuni? Poate acela de a acoperi o altă afirmație, respectiv că numirea dv s-a făcut ilegal și că dl V. Babuc nu mai avea dreptul să o facă?

- După cum știți și dv, dl Babuc a trecut direct din funcția de ministru de Justiție în aceea de ministru de Interne. Asta ar însemna că dsa a făcut numirea, având calitatea de ministru de Interne. Vi se pare posibil așa ceva, fără ca nimeni să nu sesizeze? În momentul numirii mele au mai fost de față și șeful de cadre al ministerului, dl Dumitru Cristian și dl ministru (pe vremea aceea) Giroveanu. Dacă lucrul era adevărat ar mai fi prețetat dl Ninosu să mă zbovea, așa cum a făcut-o până la urmă, înrebuștând metodele de acum cunoscute? Aceiași oameni care furnizează acum astfel de informații, la care dl ministru apleacă urechea, le-ar fi dus urgent în proțap fostului ministru. De altfel cele două late sunt ușor de confruntat și nu-i trebuie nimeni să verificăm ministrului Justiției.

- Puteți considera renumirea dv ca o reparație sau micuț ca un început?

- Nu poate fi o reparație. Abuzul lui Ninosu cel dintâi și cel mai mare, a fost îlungarea mea din postul de președinte al Tribunalului Municipiului București. De altfel, pentru asta s-au sesizat și raportorii Consiliului European. Nu pentru că mai sunt sau nu profesor, sau dacă mai am sau nu salariu de merit.

- De ce este nevoie de constituirea unui nou Consiliu Suprem al Magistraturii - ceea ce va dura oricum ceva timp - pentru a pune în practică reparația ce vi se datorează?

- Nu este nevoie de existența acestui Consiliu, întrucât nu este nevoie să fie consultat.

"Cazul Turianu" constituind una din cele mai brutale intervenții ale Puterii în comiterea abuz, de la a cărui declanșare au trecut, lată, deja 9 luni, a stărnit un imens val de indignare. El a ajuns până la Consiliul European, cei doi raportori ai C.E. punându-l pe tapet cu prilejul unor recente făcute în România. Zilele trecute noul ministru al Justiției, dl Iosif Chiuzbaiu, a reactualizat public, în intenția mărturisită de a repara o strigătoare nedreptate. De pe declarațiilor dsale au fămas însă și confuzii și contradicții. Pentru limpezirea lor l-am solicitat pe cel ce este în centrul atenției, dl Comeliu Turianu.

- Așa cum nu a fost nevoie, atunci când ați fost îndepărtat?

- Bineînțeles. Conform Legii el își încetase existența pe 1 iulie 1993, iar eu am fost demis pe 14 iulie. Dar nu numai atât. Dv trebuie să aflați că eu nu sunt magistrat înamovibil. Eu sunt amovibil. Eu mă găseșc sub puterea art. 130 din Legea 92/92 de organizare judecătorească, pe care l-a înlocuit Petre Ninosu. Iată-l cum sună: "De la data publicării acestei Legi în Monitorul Oficial (n.n. august '92) și până la dobândirea înamovibilității, în condițiile prezentei legi, numirea, transferarea, avansarea, suspendarea și eliberarea din funcție a judecătorilor este în competența ministrului Justiției". În consecință situația mea o rezolvă ministrul Justiției. Altfel: trebuie să știți că dl Ros, actual președinte la T.M.B., a renunțat la funcția de președinte al Judecătoriei sectorului 6, iar dl Constantin, la cea de șef de secție la T.M.B.; pentru a fi numiți la Curtea de Apel București.

- Nu puteau fi numiți și fără renumirea lor?

- Nu, căci asta a fost condiția lui Ninosu. Și mie mi-a cerut Ninosu să renunț la postul de președinte al Tribunalului, să mă ia la Curtea de Apel zicând: "vedem noi ce facem pe urmă. Am răspuns "nu domnule meu, întâi mă avansezi și apoi vedem. Dacă vrei să mă avansezi avansează-mă pe loc - dă-mi gradul de consilier de Curte. Legea prevede și avansarea pe loc (art. 78). N-a fost de acord: "dă-mi întâi funcția și pe urmă te avansează". Ați înțeles cred substratul și tot ce a urmat? Căci procedeele l-a mai întrebuițat și cu alții care au căzut în capcană. Dar să revenim la cei doi. Ei sunt judecători de Curte de Apel, iar la T.M.B. sunt acum cu delegație. Tot potrivit Legii delegația nu poate dura decât 2 luni maximum (art. 79) și ea se face la cererea președintelui instanței, lucru care nu s-a întâmplat.

- Dar delegarea aceasta este din iulie anul trecut. Poate fi reinnoită?

- Doar o dată pe an - două luni - și în aceleași condiții - propunerea președintelui instanței - ceea ce acum ar însemna ca președintele cu delegație să se autopropună în continuare, și tot cu delegație. Afară de cazul în care se implică ministrul, cum a făcut Ninosu. Deci dacă e vorba de ilegalitate obiectivul ar trebui să fie Ros nu Turianu.

- Dl ministru vă poartă însă de grijă și dv. În sensul că "dacă ar avea vreo funcție, dl Turianu nu ar mai avea timp să scrie volumele de specialitate pe care le are în proiect". Chiar așa este?

- Cu regret trebuie să-i precizez dlui ministru că o carte nu se scrie de pe o zi pe alta. Ea se concepe în ani de zile. Cele pe care le scriu acum vor apărea la sfârșitul anului sau anul viitor. Ca să spun însă, eu nu mai îmi redai funcția de președinte - că în fond despre asta e vorba - fiindcă nu am timp să scriu mi se pare, nici nu știu cum să spun, cum să calific.

- Dacă știți ce volume aveți în proiect, nu ar trebui să fie informat și cum le scrieți și dacă le puteți scrie?

- De bună seamă.

- Poate de aceasta a afirmat că dv ați refuzat funcția de președinte al T.M.B.?

- Vă repet că nu mi s-a propus așa ceva. Nici n-am abordat subiectul. Singura discuție pe care am avut-o eu dl ministru apropiat de acest subiect a fost la sediul Revistei de Drept, invitat de dsa - relativ

recent - la prezentarea unei cărți de Paul Vlahide. Cu acest prilej, în biroul redactorului șef al publicației mi s-a confesat: "Dacă ți-ai oferi postul de șef de secție și chiar pe acela de vicepreședinte te-ai jigni". Atât. Sigur că m-ar jigni o asemenea propunere, acolo unde eu am condus toată activitatea Tribunalului și de unde am fost scos prin aranjamentele cunoscute. De ce nu m-a jignit dsa cu postul de președinte de tribunal? Mărturisesc că este o "jignire" pe care aș fi acceptat-o.

- De fapt postul este încă liber, asigurat prin delegație.

- Trebuie să adaug că l-am întrebat, intrigat, de ce a făcut o asemenea declarație atâta vreme cât eu nu am spus niciodată așa ceva. Nu mi-a răspuns satisfăcător. Mai curând s-a bălbăit.

- Ar mai fi problema cu falile create și cu bisericuțele existente pe vremea dv?

- Mai întâi nu știu ce înțeleg de falii. Faptul că atrași de promisiunile posturi, o serie de inși - pe care mi-am numesc judecători - s-au constituit în grup care la o ședință convocată de mine au proferat atacuri și minciuni, apoi pe diferite căi spre deosebire de care au ales adevărul cu toate peștile făcute asupra lor și s-a creat astfel între unii și alții? Lucrurile de genul acesta sunt cum sunt acum prea bine cunoscute ca să poată fi interpretate altfel decât sunt în realitate. Iar existența sau absența bisericuțelor și are, evident, de-a face tot în vârful piramidei. Dar de fapt sunt mai multe, ci numai două.

- Ce așteptați acum de la ministrul Justiției, dacă mai așteptați ceva?

- Dreptatea.

A consemnat Ioan P.

FIRMA
JAMIL ZAMEL Ltd.

Str. Grigore Mora nr.31,
tel: 2122257, 2122686;
fax: 3129793

acordă în
excepție
**reduceri de
preț**

următoare
produse importate
AUSTRIA

- ★ NAPOLITANE CACAO DUBLE 15%
- ★ COCONUT-CAPUCINO 15%
- ★ JUICE ORANGE 1.5 l 15%
- ★ JUICE LEMON 1.5 l 15%
- ★ MIRINDA (cutie 0.5 l) 10%
- ★ BISCUȚI PRINZEN ROLL CU CREMĂ DE CIOCOLATĂ ȘI ALUNE 10%
- ★ SUCURI NATURALE ORANGE GRAPEFRUIT, MULTIVITAMINATE 10%
- ★ SUC DE ROȘII
- ★ BERE GOLD FASSEL (sticlă de 0.330 l)